പാടുന്നപുഴയും രാക്കിളിയും

675

SPCS

675

675

നോവൽ

പാടിത്തെളിഞ്ഞ രാക്കിളി

ടി. പി. നീലൂർ.

(Malayalam)

PAADITHELINJA RAAKKILI

(NOVEL)

By
T. P. NEELOOR.

Publishers:
Sree Rama Vilas Press & Book Depot, Quilon.

Copyright by the Publishers.

1st Edition - Copies 1000.

Printed at S. R. V. Press, Quilon.

1963 November.

Price Re. 1.

675

പാടിത്തെളിഞ്ഞ രാക്കിളി

(നോവൽ)

675

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

ടി. പി. നീലൂർ.

പ്രകാശകർ

ശ്രീരാമവിലാസം പ്രസ്സ് & ബുക്കുഡിപ്പോ, കൊല്ലം.

പകർപ്പവകാശം പ്രകാശകക്ക്.

ഒന്നാം പതിപ്പ് - കാപ്പി 1000.

ശ്രീരാമവിലാസം പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

1963

വില രൂപ ഒന്ന്.

675

പാടിത്തെളിഞ്ഞ രാക്കിളി

I

മൂടനിലാവിൽ കടൽപ്പുറം ക്രൂരതൽ ഭീകരമായിരുന്നു. മണൽത്തിട്ടയിൽ വട്ടമിട്ടിരുന്നു് വെടിപറയുന്ന ആണും പെണ്ണും പ്രേതങ്ങളെപ്പോലെ തോന്നി. അറബിക്കടലിന്റെ അപാരതയിൽ ഒരു നേരിയ മുവപ്പുപടലം ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. പകലവൻ മറഞ്ഞുപോയ വഴിത്താരയിലെ പൊടിപടലങ്ങൾപോലെ!

ആ മങ്ങിയ നിലാവിൽ കടലിന്റെ ഹൃദയം ക്രൂരതൽ ഭീകരമായിത്തോന്നി. നീറുന്ന വേദനയിലേയ്ക്കു് ആശയുടെ കൊച്ചുകാറ്റുപോലെ, കടൽക്കാറ്റു് മന്ദം മന്ദം വീശുന്നുണ്ടു്. അകലെ ചക്രവാളത്തോടു് മുട്ടിയുരുമ്മി എന്നു തോന്നുമാറു് ഒരു കപ്പൽ, ജലപ്പരപ്പിലൊരു പട്ടണംപോലെ വൈദ്യുതദീപങ്ങളാൽ അലംകൃതമായി നില്ക്കുന്നതു് ആ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അവ്യക്തമായിക്കാണാം. വെള്ളിമേഘം കൊച്ചുകാറ്റിലൂടെ പറന്നുപോകുന്നതുപോലെ പായ് കെട്ടിയ മീൻവള്ളങ്ങൾ തുള്ളിത്തുള്ളി കരയ്ക്കു വന്നു ചേരുന്നു. അവയിലൊക്കെ ഒരുദിവസത്തെ അദ്ധ്വാനഫലം അടിഞ്ഞുകൂടിക്കിടപ്പുണ്ടു്. അതുമായി അവർ കരയിലേയ്ക്കു് കളിയോടങ്ങൾ തുഴഞ്ഞുകയറുകയാണു്.

ഞാനിരുന്നതിന്റെ അധികം അകലത്തല്ലാതെ, ഒരു കൊച്ചു കരിമ്പാറ തിരമാലകളേറ്റു് മരവിച്ചു നില്പുണ്ടു്. "ആയിരംപാറ"യെന്നാണു് നാട്ടുകാർ ആ പാറയെ വിളിക്കുന്നതു്. നീണ്ട ആയിരം കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടതിനു്. ഒരുപക്ഷേ അന്നുള്ളവക്കുംമുൻപു് ആ കരിമ്പാറ അവിടെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം.

ആ പാറയുടെ പുറം നല്ലൊരു വിശ്രമസങ്കേതമാണു്. പടർന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു വലിയ പനമ്പിന്റെ പ്രതീതി തോന്നും ആ പാറപ്പുറത്തുനിന്നാൽ!

ഞാനാ കടൽപ്പുറത്തു് ചെല്ലുന്നതിനു്, ഒരുപാടുസമയംമുൻപുതന്നെ ഒരു മനുഷ്യരൂപം ആ പാറപ്പുറത്തിരിക്കുന്നതാണു്. ആണോ? പെണ്ണോ? ഒരു ലക്ഷമില്ല. മൂടനിലാവിൽ ആ രൂപം കൂടുതൽ ഭീകരമായിത്തോന്നി. ആ സത്വം എത്രനേരമായി അങ്ങനെ ഇരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്? ഒന്നും നിശ്ചയമില്ല. കടൽപ്പുറം ഭീകരമായ ഇരുട്ടിൽ അമർന്നിട്ടും ആ പാറപ്പുറത്തു് കൊത്തിവച്ച ശിലാപ്രതിമപോലെ അതു് നിശ്ചലമായി അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുകയാണു്.

കുറച്ചുസമയം അങ്ങിനെനോക്കിനിന്നപ്പോൾ അതൊരു സ്ത്രീയുടെ രൂപമാണെന്നു് വ്യക്തമായി. ഇരുട്ടുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ കഴിയുന്ന ഒരു സാരിയാണു് അവളണിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ കേശഭാരം മാറത്തും മുഖത്തും പുറത്തുമായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. എന്തോ കൊടുംവ്യഥയാൽ തകർന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥയാണു് ആ സ്ത്രീയെന്നു് എനിക്കു്

തോന്നി. ഒരുപക്ഷേ, ജീവനും മരണവും തമ്മിൽ അവ
ളിൽ മത്സരം നടത്തുകയാണോ?

അങ്ങിനെ കുറച്ചുസമയം ചിന്താമഗ്നനായി ഇരു
ന്നിട്ട് ഞാൻ സാവധാനം എണീറ്റു. പഞ്ചസാരമണലി
ലൂടെ പുതഞ്ഞുപോയ കാലടികൾ അമർത്തിച്ചവിട്ടി ഞാൻ
ആയിരംപാറയിലേയ്ക്ക് നടന്നു. എന്റെ കാൽപ്പെരു
മാറ്റം കേട്ടപ്പോൾ അവൾ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ ഞാനൊരു തെണ്ടിപ്പെണ്ണിനെ ആ അരണ്ട
വെളിച്ചത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടി. ആ മങ്ങിയ നിലാവിൽ ആ
ശിലാതല്പത്തിൽവച്ച് അവളെന്നോട് ഒരുപാട് കഥകൾ
പറഞ്ഞു. ജീവിതവേദനകളുടെ നരകക്കുണ്ടിൽ മരണവും
കാത്തിരിക്കുന്ന ഒരു പാവംപെണ്ണിന്റെ തിക്താനുഭവ
ങ്ങൾ എന്റെ ചേതനയിൽ ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കി. പേടി
പ്പെടുത്തുന്ന ആ ജീവിതകഥ;—ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും അഭിലാ
ഷങ്ങളുടെയും നിർവൃതിക്കുവേണ്ടി—ലക്ഷ്യംകാണാതെ
എല്ലാം തകർന്നുപോയ ദാരുണമായ ഒരു ജീവിതകഥ—കേട്ട്
ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. അവൾ അന്നു പറഞ്ഞ ആ കഥ
എന്റെ ചേതനയിൽ പറിച്ചുനടുകയായിരുന്നു. പിന്നീട്
ആ ജീവിതവേദനകളുടെ കഥ അവളുടെ ഭാഷയിൽ ഒരി
യ്ക്കൽക്കൂടി ആവർത്തിയ്ക്കണമെന്ന് എനിക്കുതോന്നി. ആ
തോന്നലാണ് ഈ കഥ.

ആ അരണ്ട നിലാവെളിച്ചത്തിൽ ആയിരംപാറയി
ലിരുന്ന് അവൾ പറഞ്ഞ അവളുടേതായ ജീവിതകഥയി
താണു്.

ചിന്തിയ്ക്കാൻ ഹൃദയമുണ്ടായ അന്നുമുതൽ എന്റെ ചേതനയിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വികാരം സ്നേഹിയ്ക്കാൻവേണ്ടിയുള്ള പ്രചോദനമായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം അമ്മയാകാനും കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്താനും ഞാനഭിലഷിച്ചിരുന്നില്ല. കാരണം അതെനിക്ക് ദുസ്സഹമായിത്തോന്നി.

ഒരമ്മയായിട്ടിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത് ഒരു കാമുകിയായിട്ടിരിയ്ക്കാനായിരുന്നു. നൂറുനൂറു കാമുകന്മാർ സ്നേഹത്തിന്റെ മുരളിയുമായി എനിക്കുചുറ്റും നടക്കുമ്പോൾ അവരുടെ നടുവിൽ ഒരു ദേവതയെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ഞാനെന്തുമാത്രം കൊതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ?

ബാല്യവും തുടർന്നുള്ള വിദ്യാഭ്യാസകാലവും എന്റെ ചേതനയിൽ വികാരങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാലും എന്റെ ഹൃദയം സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടവരോടെല്ലാം കൂട്ടുതൽ അടുത്തു പെരുമാറുവാൻ ചെറുപ്പത്തിലും ഉത്സാഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

കൂട്ടുതലും ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത് ആൺകുട്ടികളോടായിരുന്നു. എന്നെപ്പോലുള്ള പെൺകുട്ടികളും എന്നെപ്പോലെതന്നെയായിരിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവരുമായി കൂട്ടുകൂടുവാൻ സ്നേഹംതേടിപ്പോകുന്ന എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഒട്ടുംതന്നെ മിനക്കെട്ടുമില്ല. അതിനു് കാരണവുമുണ്ട്. ഒരു വിചാരവുമായി രണ്ടുപേർ അടുക്കുന്നതിലും നല്ലതു്, ആ വിചാരവികാരങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ടി തികച്ചും വിഭിന്നരായ രണ്ടു ഹൃദയ

ങ്ങൾ അടുക്കുന്നതാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. സ്ത്രീയെ കൂട്ടുതലായി സ്നേഹിക്കാൻ പുരുഷനേക്കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. എന്റെ ഉപബോധമനസ്സിൽ വളർന്നു പുഷ്ടിപ്രാപിക്കുന്ന സ്ത്രീത്വം അങ്ങിനെ വിളിച്ചുപറയുന്നതായി തോന്നി.

ബാല്യമായിരുന്നെങ്കിലും സ്നേഹിക്കാനുള്ളവാസന ഹൃദയത്തിൽ നാമ്പെടുക്കുകയായിരുന്നു. ഹൃദയംമുഴുവൻ സ്നേഹം മുറ്റിനില്ക്കുന്നു. ആ ഗംഗ പ്രവഹിക്കുവാൻ കൊച്ചുകൊച്ചു കൈത്തോടുകളുണ്ടാവണം.

ആയിടയ്ക്കാണ് യുവത്വത്തിന്റെ പൊൻവെളിച്ചം എന്നിലേക്ക് കടന്നുവന്നതു്.

മാറിടത്തിൽ മദനൻ തുഞ്ചംചവിട്ടിയപ്പോൾ കവിളിണകൾ അരുണിമപകർന്നിരുന്നു. നയനങ്ങളിൽ മറയാത്ത സ്വപ്നം തിരയിളക്കി. അന്നൊക്കെ 'രമണ'നിലെ വികാരവായ്പുള്ള പല ഈരടികളും ഞാൻ എത്രയോപ്രാവശ്യം നീട്ടിനീട്ടിപ്പാടിയിട്ടുണ്ടെന്നോ? അങ്ങിനെ ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയപ്പോൾ ഞാൻ ഭ്രമതിയായി. ജീവിതത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് ഞാനറിയാതെ മനസ്സ് കടന്നുപോയി. അതോടൊപ്പം സ്നേഹിക്കാനുള്ള ആശയും വളർന്നുതുടങ്ങി.

ഞാനന്ന് ഹൈസ്കൂളിന്റെ അവസാനത്തെ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. വീട്ടിൽ വൃദ്ധനായ ഒരു സംഗീതാദ്ധ്യാപകൻ സംഗീതം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തു കൊണ്ടാണെന്നറിഞ്ഞില്ല ചെറുപ്പക്കാരായ ധാരാളം സംഗീതാദ്ധ്യാപകന്മാർ 'ട്രൈ'ക്കിട്ട് കയറിവന്നിട്ടും അച്ഛൻ ആ

പട്ടുവണ്ണനെ തന്റെ അദ്ധ്യാപകനായി നിയമിച്ചതെന്തു്? എന്തായിരുന്നാലും ഞാനയാളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ ശമ്പളംകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഞാൻ പഠിച്ചു; അത്രമാത്രം.

സംഗീതത്തിൽ ഞാൻ സമർത്ഥയായിരുന്നു. നല്ല സ്വരമാധുരിയുള്ള എന്നെ ക്രൂരതൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അച്ഛനും വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഭാരതപ്രശസ്തരായ പല ഗാനകോകിലങ്ങളെയുംപോലെതന്നെ ഞാനും വളർന്നു് വലുതാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം അച്ഛനുണ്ടായിരുന്നെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. എനിക്കും ഒരു നല്ല പാട്ടുകാരിയായി ലോകംചുറ്റാൻ അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ വിലകൂടിയവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു് ആയിരമായിരം ആരാധകരുടെ ഇടയിൽ ഒരു കൊച്ചുവീനസ്സിനെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ ഞാനെന്തുമാത്രം കൊതിച്ചിരുന്നെന്നോ?

യുവത്വം എന്റെ ശരീരത്തിൽ വിപ്ലവാത്മകമായ മാറ്റംവരുത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ ക്രൂരതൽ രൂപവതിയായി. കണ്ടാൽക്കൊള്ളാവുന്ന എന്നെ അമ്മ ക്രൂരതലായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

പുതിയ പുതിയ സംഗീതവിദ്വാന്മാരുടെ കീഴിൽ സംഗീതവും, നൃത്തവിദ്വാന്മാരുടെ കീഴിൽ നൃത്തവും ഞാനഭ്യസിക്കാൻതുടങ്ങി. അപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ ക്രൂരതൽ സ്നേഹിക്കുവാൻ പഠിക്കുകയായിരുന്നു.

II

അങ്ങിനെ കാലങ്ങൾ പോയപ്പോൾ ഞാൻ ഹൈസ്കൂൾകവാടവും പിന്നിട്ടു. തുടർന്പഠിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം ഹൃദയത്തിലേക്കു് പാഞ്ഞുവന്നു. പക്ഷേ അച്ഛന്റെ ചെറിയപരിതഃസ്ഥിതി അതിനനുകൂലമായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ എന്റെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് വിരാമമിട്ടു. ഞാൻ കൂട്ടുതൽ സംഗീതവും നൃത്തവുമായി സമയം തള്ളിനീക്കി. ആ കാലങ്ങൾ എന്റെ ജീവിതവിജയത്തിന്റെ നാഴികക്കല്ലുകളായിരുന്നു.

ഒരുദിവസം എന്റെ സംഗീതാദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന ഒരാൾ—അദ്ദേഹം സുന്ദരനും, ചെറുപ്പക്കാരനുമായിരുന്നു—നിലാവു്, ജാലകത്തിലൂടെ തെന്നിത്തെന്നി അകത്തേയ്ക്കുവീണപ്പോൾ "താതിത്തൈ തിത്തിത്താ" വച്ചു് എന്റെ കാലടികൾ തളർന്നു നെറിത്തടത്തിൽ വിർയപ്പു പൊടിച്ചുമിരുന്നു. നിദ്ര കൺപോളകളിൽ തളർന്കിടന്നിരുന്നു. ഞാൻ അടുത്തുള്ളകട്ടിലിൽ അവ്യക്തമായി മയങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു

അങ്ങിനെ എത്രസമയം കിടന്നുവെന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ സംഗീതാദ്ധ്യാപകൻ എന്റെ വെളുത്തു് കൊലുകൊലുന്ന തുടയിൽ തടവുകയും യുവത്വം മുറ്റിനിന്ന മാറിടങ്ങളെ അമർത്തിത്തടവുകയും,

ചെയ്യുകയായിരുന്നു. വികാരം വിജൃംഭിച്ച അദ്ദേഹം എന്റെ ചുണ്ടിൽ മധുരമായി ഉമ്മവച്ചു. ഞാനാകെ കോരിത്തരിച്ചുപോയി. അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളും ശിഷ്യയോടുള്ള വത്സല്യാതിരേകമാണെന്നേ ഞാൻ കരുതിയുള്ളൂ. എനിക്കപ്പോൾ എന്തൊക്കെയോ തോന്നി. എന്നാലും എനിക്കാ അദ്ധ്യാപകനെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കാൻ തോന്നുകയും ചെയ്തു.

മറെറാരിക്കൽ അതേ അദ്ധ്യാപകൻതന്നെ എന്റെ തുടകളെ തടവിത്തടവിവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാഭിരുചിതോന്നിക്കുന്ന നീണ്ടകൃത്ത കൈവിരലുകൾ എന്റെ തുടകൾ ചെന്നുചേരുന്നിടത്തെ കരുന്നരോമങ്ങളിൽ ഉരസുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ അന്നുവരെ അനുഭവപ്പെട്ടാത്ത എന്തോ ഒരു ഇക്കിളിയും വിചാരങ്ങളും എന്നിലേക്ക് ഓടിഎത്തി. ജീവിതത്തിൽ കാണാത്തതും അനുഭവിക്കാത്തതുമായ വിചാരവികാരങ്ങൾ മുഴവിക്കാൻ കിടക്കുന്നതുപോലൊരുതോന്നൽ!

പഴയകാലത്തു് എന്നിൽ മങ്ങിയുറങ്ങിക്കിടന്ന വികാരങ്ങൾക്കു് തീപിടിച്ചുയരുന്നതുപോലെയുള്ളതോന്നൽ ദിനംതോറും കനംക്കൂടിവന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ ചന്ദനക്കാട്ടിലിരുന്നു് പ്രേമത്തിന്റെ പൊന്നോണക്കിളി വികാരത്തിന്റെ ഇക്കിളി ഇളക്കുന്ന മോഹനഗാനങ്ങൾ പാടുന്നു. മുഴവിക്കാത്ത ഒരു ചിത്രംപോലെ എന്റെ മനസ്സാകുന്ന ക്യാൻവാസു് നിശ്ചലം കിടക്കുന്നു. അവിടെനിന്നും വിചാരങ്ങൾ ഉതിർക്കുന്ന ചൂടുനിശ്വാസംമാത്രം ഉയരുന്നു. നെഞ്ചുലഞ്ഞുവരുന്ന നെടുവീർപ്പുകൾ! പൂർണ്ണമാവാത്ത അഭിലാഷങ്ങൾ!!

അന്നൊക്കെ അച്ഛനോടൊപ്പം മാത്രമേ ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങാറുള്ളൂ. യുവത്വം മുറിത്തഴച്ചുനിന്ന എന്നെ ഒരു കനകനിധിയെപ്പോലെ സൂക്ഷിച്ചാണു് അച്ഛൻ കൊണ്ടു നടന്നതു്. ഒരു പുരുഷനോടും അധികം സംസാരിക്കുന്നതു് അച്ഛനിഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ എനിക്കു് നേരേമറിച്ചുമായിരുന്നു. എന്നെ എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകാൻ തയ്യാറാകുമ്പോൾ അമ്മ അടക്കിയസ്വരത്തിൽ അച്ഛനോടു പറയുന്നതു കേൾക്കാം:—

"പെണ്ണിന്റെ പ്രായം പിശകാ. ശരിക്കും നോക്കിക്കോളണെ."

അതുകേൾക്കുമ്പോൾ എനിക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ദേഷ്യംതോന്നും. പക്ഷേ അന്നത്തെ ആ സൂക്ഷിയ്ക്കലിന്റെയും, നിർദ്ദേശങ്ങളുടെയും അർത്ഥം ഇന്നാണു് എനിയ്ക്കറിയാൻകഴിഞ്ഞതു്.

ഞാൻ കുറച്ചുകൂടി ജാഗ്രതയായിരുന്നു. ആകാശത്തിൽ അമ്പിളിക്കീറു് അവ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞു. തേങ്ങപ്പൂളപോലുള്ള അമ്പിളിക്കല! കടലിന്റെ വിരിമാറിൽക്കിടന്നു ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ആയിരംപാറയും പരിസരവും നന്നായിട്ടുള്ള പൂനിലാവിൽ പുളകമുണർത്തിക്കിടന്നു. അവിടെ ഞാനും, ആ തെണ്ടിപ്പെണ്ണും മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കിയിരുന്നു. അവളുടെ ശ്രുശ്ലിച്ച കവിൾത്തടത്തിൽ നിലാവു് ചിതറിവീണു. പാറിപ്പറക്കുന്ന സ്നേഹം കാണാത്ത തലനാരിഴകൾപോലും സ്വർണ്ണക്കമ്പികൾപോലെ തോന്നി. കടൽക്കാറ്റു് അവയെ മന്ദമായി ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആകാശത്തിന്റെ കിഴക്കേച്ചരുവിൽ വെള്ളി

നക്ഷത്രങ്ങൾ കൺചിമ്മിത്തുറന്നു. ഒരിക്കലുമണയാത്ത പൊൻതാരങ്ങൾ! അവൾ തുടർന്നു. ആ കൺകോണുകൾ ക്രൂട്ടൽ ശോകമയമാകുന്നതുപോലെ എനിക്ക് തോന്നി.

സംഗീതവും നൃത്തവും അഭ്യസിച്ചു. അസാധാരണമാംവിധം മെയ്‌വഴക്കമുണ്ടായിരുന്ന എനിക്ക് നൃത്തത്തിന്റെ വിവിധ വിഷമഘട്ടങ്ങൾ തരണംചെയ്യ വിജയിപ്പിക്കുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം കഴിഞ്ഞു. സംഗീതത്തിന്റെ താളമേളങ്ങളോടൊത്തുള്ള എന്റെ കാൽവയ്പും ഭാവരസങ്ങളോടെയുള്ള അംഗചലനങ്ങളും കാണികളെ ക്രൂട്ടൽ ആനന്ദഭരിതരാക്കി. പ്രഥമദർശനത്തോടുകൂടി എനിക്ക് ക്രൂട്ടൽ ആരാധകന്മാരുണ്ടായി. അതിൽ ഞാനന്ന് അഭിമാനിച്ചിരുന്നു.

തുടർന്ന് പച്ചവിരിച്ചുകിടക്കുന്ന നിരവധി കൊച്ചുകൊച്ചുഗ്രാമങ്ങളിൽ വളരെയേറെ പരിപാടികൾ കിട്ടി. ക്രൂട്ടൽ ആരാധകന്മാരും ക്രൂട്ടൽ ക്രൂട്ടൽ പാരിതോഷികങ്ങളും. അങ്ങനെ ക്രൂട്ടൽ പ്രശസ്തി എന്നിലേക്ക് കടന്നുവന്നപ്പോൾ ഞാൻ ക്രൂട്ടൽ അഭിമാനംകൊണ്ടു.

പത്രങ്ങളും, കലാനിരൂപകന്മാരും എന്നെ ഒരു പ്രസിദ്ധനർത്തകിയും ഗായികയുമാക്കി പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു. ക്രൂട്ടൽ സന്ദർശകരും, അതോടൊപ്പം പരിപാടികളും വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതൊന്നും ഞാനന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല.

ഓരോ പരിപാടികൾക്കും ആളുകൾ തിങ്ങിക്കൂടി. ടിക്കറ്റുകിട്ടാതെ കാണികൾ മടങ്ങേണ്ടിവന്ന ധാരാളം സ്ഥലങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു.

അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും എന്നെ വലിയ കാര്യമായി. എന്റെ ഭാവിയിൽ അവർ ക്രുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒരു കറവപ്പശുവിനെയെന്നപോലെ അവരെന്നെ ഓമനിക്കുകയും ആവശ്യങ്ങൾ നിർവിഘ്നം സാധിച്ചുതരികയും ചെയ്തു. അവർ എന്റെ ഭാവിയിൽ ക്രുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചതു് ഒരു കറവപ്പശുവിനെക്കാൾ ആദായമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നെന്നു് എനിക്കു് തോന്നി.

പ്രായമായിവരുന്ന എന്നെ കണ്ടിട്ടെന്നോണം ഒരു ദിവസം അമ്മ പറഞ്ഞു:

"നിനക്കു് പ്രശസ്തയാവണമെന്നില്ലേ?"

ഉണ്ടെന്നു് ഞാൻ ഉടൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാനേറ്റവും ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് കീർത്തിമാത്രമായിരുന്നു.

"എങ്കിൽ നീ പലതും കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കണം." അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ അപ്പോഴും എനിക്കു് അജ്ഞാതമായിത്തോന്നി.

"നിന്നെപ്പോലുള്ളവർ അമ്മയാവാൻ പാടില്ല."

"കാരണം?" ഞാൻ ജിജ്ഞാസുവായി.

"പ്രസവിച്ചാൽ സൗന്ദര്യവും ആരോഗ്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കും."

അമ്മ വിശദീകരിച്ചതന്നു. ഒരു കലാകാരി പ്രസവിക്കാനും അമ്മയാകാനും പാടില്ല. ആ തീരുമാനത്തിന്റെ

പിറകിൽ ഒരു കൊഴുത്തുതടിച്ച വിത്തുകാളയുടെ സ്വഭാവ മുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ആ തീരുമാനം എനിക്കും സ്വീകാര്യ മായിരുന്നു.

അതിൽപ്പിന്നെ അമ്മ കൂടുതലായി എന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ ഒരമ്മയാകാനുള്ള എല്ലാ ചുറവു പാടുകളും എന്റെ തൊഴിലിനു പിറകിലുണ്ട്. കൂടുതൽ ചുറവുപാടുകളും എനിക്ക് അമ്മയാകുവാനുള്ള സൗകര്യം പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അമ്മ ഈ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതു്.

സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുക. അതിൽ മറെറ ല്ലാ സുഖങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ ആ ജീവിത ത്തിൽ ഒന്നുമാത്രം ഞാൻ വെറുത്തിരുന്നു: പ്രസവം. ആ വിചാരം നേരത്തെ കരുതിയിരുന്നതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ജീവിതം എന്റെ മനസ്സാകുന്ന പൂവാടിയിൽ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കാലം കഥയറിയാതെ കടന്നുപോവുകയായിരുന്നു. വസന്തങ്ങളും നിറഞ്ഞുനിന്ന നിലാവേല്ക്കുന്ന രാത്രികളിൽ വേദന തുരുമ്പിച്ച ഹൃദയവുമായി രാപ്പാടികളും ഇമ്പകരങ്ങളല്ലാത്ത പരുക്കൻഗാനങ്ങളും പാടുമ്പോൾ പട്ടുകിടക്കയിൽ ചെവിയോർത്തുകിടക്കുവാൻ നല്ല സുഖമുണ്ട്. ആ രാവിന്റെ ഗാനം നിലച്ചുനിലച്ചു നിശ്ശബ്ദമാകുമ്പോൾ ഹൃദയം പിച്ചിച്ചീന്തുന്നതുപോലൊരു വേദനയും. ആത്മാവു് ഗൽഗദത്തോടെ ഹൃദയത്തോടു് എന്തോ മന്ത്രിക്കും. എന്താണാ ഭാഷ! എല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു

തന്നെ ഒന്നുമറിയാത്തവളെപ്പോലെ ഞാൻ കട്ടിലിൽ മുഖവും മാറുമമത്തി തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരയും.....!

അങ്ങിനെ ദിവസങ്ങളും ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞുപോയി. സംഗീതത്തിന്റെ താളമേളങ്ങളിൽ ഒരു കൊച്ചുദേവതയെപ്പോലെ ഞാൻ നൃത്തംവച്ചു. ദിവസങ്ങളും ഒരു കള്ളനെപ്പോലെ കടന്നുപോവുകയായിരുന്നു. ദിവസങ്ങളും!

പത്രങ്ങളും, വിമർശകരും എന്നെ ഒരു വലിയ നർത്തകിയും, സംഗീതവിദുഷിയുമാക്കി. എന്റെ പ്രശസ്തിയെ പൊക്കിക്കാണിക്കുന്ന പത്രക്കുറിപ്പുകളുമായി പത്രങ്ങളും എല്ലാ മൂലകളിലും നിന്നു പത്രലേഖകന്മാർ, സിനിമാനിർമ്മാതാക്കളും എന്നുവേണ്ടാ പലരും എന്റെ മണിസൗധത്തിൽ അഭിമുഖസംഭാഷണങ്ങളുംക്കായി എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു

അന്നെനിക്ക് ഇരുപത്തിരണ്ടുവയസ്സ് പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ലോകംമുഴുവൻ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു താരമാകുവാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞു. അതിൽ ഞാൻ അഭിമാനിച്ചിരുന്നു.

ദിവസംതോറും ആരാധകരിൽനിന്നും കത്തുകളും കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരുദിവസംതന്നെ ആയിരത്തോളം കത്തുകളും എനിക്ക് കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ക്രൂരതയും അവിവാഹിതരായ ചെറുപ്പക്കാരുടെ കത്തുകളും അവയ്ക്കൊപ്പമുണ്ടാകും എന്നെ സ്നേഹിക്കണം. ചിലർ വിവാഹംചെയ്യുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. മറ്റുചിലർക്ക് ഒരു ചുംബനംമാത്രംകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളാം. അക്കൂട്ടത്തിൽ ലക്ഷപ്രഭുക്കളും,

അവരുടെ മക്കളുമുണ്ടായിരുന്നു. ചില വലിയ പണക്കാരുടെ മക്കൾ ഒരു ചുംബനത്തിനു് ഒരുലക്ഷം പവൻ തരുവാൻ സന്മനസ്സു് കാണിച്ചിരുന്നു. എന്നാലും ഞാനവയെല്ലാം നിഷ്ക്കരുണം തട്ടിക്കളഞ്ഞു. ആ സ്നേഹാഭ്യർത്ഥനകളുടെ എല്ലാം പിറകിൽ വേദനിക്കുന്ന "അമ്മ"യാകുമെന്നുള്ള ഓമ്മ എന്നെ എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നും പിന്തിരിപ്പിച്ചു.

JAVAHAR
KIDARAKUZHI
GRANTHASALA

III

കാലം പുരോഗമിച്ചപ്പോൾ, പണവും പ്രതാപവും ഞങ്ങളെ അകമ്പടി സേവിച്ചു. വാടകച്ചെറ്റപ്പുരയിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ മണിമാളികയിലേയ്ക്കു് താമസംമാറ്റി. ഒന്നുമില്ലാതിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കു് എല്ലാം ഉണ്ടായി. പെണ്ണു് വളന്നതിന്റെ ഫലമാണിതെല്ലാമെന്നു് അമ്മയും അച്ഛനും അഭിമാനിച്ചു.

ഒരു പോലീസ്സുകാരനായിരുന്ന എന്റെ അച്ഛൻ. എന്നാലും അദ്ദേഹം ഒരു ജീവിയേയും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണു് അറിവു്. ജയിലിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങുന്ന പ്രതികൾക്കും അദ്ദേഹത്തെ വലിയ കായ്മയിരുന്നു. കഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടാനുതകുന്ന ആ ജോലിയിൽ കയററംകിട്ടാതിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാമനസ്കതയും, ദീനാനുകമ്പയുമായിരുന്നെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. 'മനുഷ്യനായാൽ കുറച്ചു് അടിയും ഇടിയുമൊക്കെ പഠിച്ചാലേ പോലീസുദ്യോഗം ഭരിക്കാൻ പറ്റൂ.' അമ്മ ചിലപ്പോൾ അച്ഛനോടു് പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോളെല്ലാം അച്ഛൻ പറയുന്നതിങ്ങനെയാണു്:

"മനുഷ്യനെ തല്ലി എല്ലൊടിച്ചാൽ കുടുംബം അന്യം വന്നുപോകും. നമുക്കു് ആകെയുള്ളതു് തങ്കമാ. അവൾക്കെന്തെങ്കിലും വന്നാൽപ്പിന്നെ എന്തിനാ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു!"

തല്ലിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും തെറ്റുചെയ്യുവൻ സത്യംപറയുമെന്നുള്ള വിശ്വാസക്കാരനായിരുന്നു അച്ഛൻ. എന്നാൽ അമ്മ അങ്ങിനെയായിരുന്നില്ല. എത്രമാർഗ്ഗമായാലും ജീവിതത്തിൽ കുറെ സുഖവും ഐശ്വര്യവും ഒക്കെ വേണമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പലപ്പോഴും കുടുംബത്തിൽ ദരിദ്രവാസനകൾ തലപൊക്കിയിരുന്നു.

അങ്ങിനെ ഇരുന്നപ്പോൾ അച്ഛനു് പെട്ടെന്നു സ്ഥലം മാറ്റം കിട്ടി. മദ്രാസിലേക്കു്. മാറ്റത്തിനുള്ള ഉത്തരവു് പെട്ടെന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അച്ഛൻ നേരത്തേചെന്നു് ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ തിരിച്ചുവന്നു. ഉടനെ ഞങ്ങളും പോകാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾചെയ്തു. എന്റെ പുതിയ വിലാസം പത്രങ്ങളിലൂടെ കലാലോകത്തിനു് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ ഇവിടെനിന്നും വണ്ടികയറി.

വണ്ടി മൂളംവിളിച്ചുകൊണ്ടു് നീങ്ങിയപ്പോൾ ആ വലിയ നഗരിയിൽ എനിക്കു കിട്ടുന്ന വലിയ വലിയ സ്വീകരണങ്ങളും, പരിപാടികളും, ആ വലിയ ജനപ്പെരുപ്പവും മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി.

ക്ലേശപൂർണ്ണമായ തീവണ്ടിയാത്രയ്ക്കുശേഷം ഞങ്ങൾ മദ്രാസിൽ വണ്ടി ഇറങ്ങി. അങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ ആ വലിയ പട്ടണത്തിന്റെ വിരിമാറിലുള്ള ഒരു ഇരുനിലക്കെട്ടിടത്തിൽ താമസമാരംഭിച്ചു.

മദ്രാസ്സിലെ ജീവിതം എന്റെ കലാജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാന ഘട്ടമാണു്.

രാജകൊട്ടാരങ്ങളിലും, മന്ത്രിമന്ദിരങ്ങളിലും, വലിയ പണക്കാരുടെ മണിമന്ദിരങ്ങളിലും ധാരാളം പരിപാടികൾ കിട്ടി. പണവും പ്രശസ്തിയും ദിവസം ചെല്ലുംതോറും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ക്ലൂതൽ ആരാധകന്മാരും, നടീനടന്മാരും എനിക്കുണ്ടായി. പകലവൻ പശ്ചിമചക്രവാളത്തിൽ കുങ്കുമം പൂശിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം കാറിൽ മറീനാബീച്ചിലേക്ക് ഓടിച്ചുപോകും. അവിടെനിന്നും ഞാൻ മടങ്ങി എത്തുന്നതു് പാതിരാവിന്റെ തണുപ്പുവീണ പ്രശാന്തതയിലായിരിക്കും.

ബീച്ചിലെത്തിയാൽ പിന്നെ അവിടെ ജീവിതം ആനന്ദത്താൽ തിമിർക്കുകയായിരിക്കും. ചിന്തിക്കാൻക്കൂടി കഴിയാത്ത ആനന്ദാനുഭവങ്ങൾക്ക് വെളിച്ചം വീശുവാൻ ആ പോക്ക് എനിക്കു് ഉപകരിച്ചു. മദ്യപിച്ചു് മദാലസരായ സിനിമാതാരങ്ങൾ അവിടെവച്ചു് പരസ്യമായി എന്നെ ചുംബിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഞാനതിൽ വ്യസനിച്ചില്ല. പകരം ആനന്ദിക്കുകയും അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

പട്ടണത്തിൽ താമസംതുടങ്ങിയതിൽ പിന്നെ പല പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും പുതിയ ആനുകൂല്യങ്ങൾ എനിക്കു് കൈവരികയുംചെയ്തു.

പുതുതായി ആരംഭിച്ച ഒരു ഫിലിംനിർമ്മാണശാലക്കാരിൽനിന്നും ഒരു ദിവസം ഒരു കത്തുകിട്ടി. അതു് തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു. അവർ നിർമ്മാണമാരംഭിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ പടത്തിൽ നൃത്തവും പിന്നണിഗാനവും വേണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ആ കത്തു്.

ചലച്ചിത്രതാരമാവുക! എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാനേറെറവും അഭിലഷിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹോന്നതപദവിയായിരുന്നു. സിനിമാവേദിയിൽ ഒരു ഉജ്ജ്വലതാരമായി ഉയർന്നയർന്നു പോവുക! ആരാധകന്മാരുടെയും, അഭിമുഖസംഭാഷണങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ ഒരു ദേവതയെപ്പോലെ ഉല്ലാസഭരിതയായിക്കഴിയുക! അങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ജീവിതത്തിനു് അർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും ഏറിയേറി വരുന്നതായി തോന്നി.

അച്ഛനുമായി ആലോചിച്ചതിൽ, ഒരു സിനിമാതാരമാവുക എന്ന എന്റെ ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനു് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. എന്റെ നടനങ്ങളും, സംഗീതവും വെള്ളിത്തിരയിലേക്കു പകർത്തിയാൽ അതു് നിലവിലുള്ള പ്രശസ്തിയുടെ മാറ്റു് കുറയ്ക്കുമെന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ വാദം. അതു് ശരിയാണെന്നു് എനിക്കും തോന്നി. എന്നാലും, വെള്ളിത്തിരയിൽ കടന്നുകൂടുവാനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹം അതിനു മുകളിൽ ഉയർന്നുനിന്നു. ജീവിതം പടർന്നയർന്നപ്പോൾ ആ തരുലതകളെ കൊടുങ്കാറ്റു് പറിച്ചെറിഞ്ഞതുപോലെതോന്നി അച്ഛന്റെ വാക്കുകൾ!

അച്ഛൻ ഈ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ കൂടുതൽ നിരുത്സാഹവതിയായി. നേരത്തു് ആഹാരം കഴിക്കാതെയും, പരിപാടിക്കു് വീഴ്ചവരുത്തുവാൻ സുഖമില്ലെന്നു് ഭാവിച്ചും ഞാൻ ഒരു നിസ്സഹകരണമനോഭാവം വളർത്തി.

എന്റെ ഭാവവ്യത്യാസം അച്ഛനെക്കാൾ അധികം വേദനയോടെ വീക്ഷിച്ചതു് അമ്മയായിരുന്നു. അമ്മയുടെ

സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ഉപദേശങ്ങളെ ഞാൻ പുല്ലുപോലെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ഒരു സിനിമാതാരമാകാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ജീവിച്ചിട്ടതന്നെ പ്രയോജനമില്ലെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. അതോടൊപ്പം എന്റെ സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ മുകളിൽ അച്ഛന്റെ അധികാരതാണ്ഡവം നൃത്തംവയ്ക്കുന്നതിനെ ഞാൻ അങ്ങേയറ്റം എതിർത്തു.

ക്ലൂതൽ പരിപാടികൾ മുടങ്ങിയപ്പോൾ അച്ഛനു് ക്ലൂതൽ വേദനയായി. ഞാൻ പിടിച്ച പുലിവാലിൽ മുറുക്കിപ്പിടിക്കുകയുംചെയ്തു. പരിപാടി ബുക്കുചെയ്തവർ നഷ്ടത്തിനായി അച്ഛനെ സമീപിച്ചുതുടങ്ങി. നഷ്ടം കൊടുക്കാത്തപക്ഷം കേസ്സുഫയൽചെയ്യുമെന്നു് അവർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. അച്ഛൻ ആകെക്കൂടെ കുഴപ്പത്തിലായി.

എനിക്കെന്തോ സുഖമില്ലായ്മയാണെന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ വിചാരം. അദ്ദേഹം പട്ടണത്തിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധരായ പല ഡോക്ടറന്മാരെയുംവരുത്തി. അവർ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചിട്ടുപറഞ്ഞു:

"മാനസികരോഗമാണു്."

"മാനസികരോഗമോ?" അച്ഛന്റെ നയനങ്ങൾ ജിജ്ഞാസയോടെ ഡോക്ടരുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു് തുറിച്ചുനോക്കി.

"അതേ." ഡോക്ടർ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പറഞ്ഞു.

"അതിനെന്താണു് പ്രതിവിധി?"

"മരുന്നിനും മന്ത്രത്തിനും ഈ രോഗംമാറ്റാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അവളുടെ ആഗ്രഹമെന്താണെന്നറിഞ്ഞു് സാധിക്കുക!!" ഡോക്ടർ പ്രതിവിധി നിർദ്ദേശിച്ചു.

"അവൾക്കു് സിനിമായിൽ അഭിനയിയ്ക്കണമെന്നു് പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിയ്ക്കുകയാ. അതിനു് അച്ഛനൊട്ടിഷ്ടവുമല്ല" അടുത്തുനിന്ന അമ്മ ഡോക്ടറോടായി വിശദീകരിച്ചു.

"അതിനെന്താ അതു ചീത്തക്കാര്യമാണോ?"

"എന്നാച്ചാ എനിക്കിഷ്ടമില്ല ഡോക്ടർ." അച്ഛൻ നിരാശനായി.

"കാരണം?" ഡോക്ടർ.

"അവൾ വേശ്യയാകാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല."

ഡോക്ടർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അതിന്റെ പരുപരുത്ത ധ്വനി ആ മുഴക്കമുള്ള മുറിയിൽ പ്രതിദ്ധ്വനിച്ചു. അദ്ദേഹം തുടർന്നു:—

"നിങ്ങൾക്കു് മകളെ കാണണമെന്നുണ്ടോ?"

"തീച്ച്വയായും ഉണ്ടു് ഡോക്ടർ."

"എന്നാൽ അവളുടെ മനസ്സിനെ സ്വതന്ത്രമായി വിട്ടേയ്ക്കൂ. അല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾ ദുഃഖിയ്ക്കേണ്ടിവരും."

ഡോക്ടർ പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. മരണത്തിൽ നിന്നും ഒരു രോഗിയുടെ ജീവനെ ഉപദേശംകൊണ്ടു്

രക്ഷിച്ച കൃതാർത്ഥതയോടെ അദ്ദേഹം ഇറങ്ങിനടന്നു. ആ പോക്കു് നോക്കിനിന്നിട്ടു് രോമങ്ങളും വളർന്നുതുടങ്ങിയ മുഖത്തു് കൈത്തലം അമർത്തിത്തിരുമ്മിക്കൊണ്ടു് അച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിലേക്കു് പോയി.

അച്ഛനു് എന്നെക്കാളും വലുതല്ലമറ്റൊന്നും എന്നു് എനിയ്ക്കറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീരുമാനത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ കാത്തുകിടന്നു.

നിശ്ശബ്ദത മുറ്റിനിന്ന ആ മുറിക്കുള്ളിൽ പട്ടുകിടക്കയിൽ ഞാൻ മലർന്നുകിടന്നു. തനിവെള്ളയായമേൽത്തട്ടു് ഒരു കലപോലുമില്ലാതെകിടക്കുന്നു. അതുപോലെ വ്യഥയും ചിന്തകളില്ലാതെ നിർമ്മലമാകുമോ? എന്റെ വിലതീരാത്ത അഭിലാഷം സഫലമാകുമോ? അതോ അച്ഛൻ മകനെ മരിയ്ക്കാൻ അനുവദിയ്ക്കുമോ? ആയിരക്കണക്കിനു ചിന്തകളുമായി ഞാനങ്ങിനെ കിടന്നു. അടുത്ത മുറിയിൽ നിന്നും നാഴികമണി ടിക്...ടിക്...എന്നു് മിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്റെ നിരാഹാരസമരവും ചലച്ചിത്രനിർമ്മാതാവിന്റെ ക്രൂരക്രൂരതയുള്ള ആഗമനവും ഡോക്ടറുടെ സ്നേഹമസൃണമായ ഉപദേശവും ആയപ്പോൾ അച്ഛന്റെ പിടിവാശി അനുകൂലമായിമാറി.

ഞാനങ്ങിനെ ഒരു ചലച്ചിത്രതാരമാകുവാനുള്ള കരാറിൽ ഒപ്പുവച്ചു. അതെന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുന്ദരദിനങ്ങളും, പരാജയങ്ങളുടെ തുടക്കവുമായിരുന്നു. അവിടം മുതൽ എന്റെ ജീവിതം പുഷ്പിക്കുകയും വാടുകയും ചെയ്തു.

സ്റ്റുഡിയോ മാനേജർ അയച്ചുതന്നകാറിൽ ഞാനാദ്യമായി സ്റ്റുഡിയോവിൽ ചെന്നു. ആ നിമിഷം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ആഹ്ലാദഭരിതമായ ഒന്നായി ഞാൻ കരുതുന്നു. അവിടത്തെ സജ്ജീകരണങ്ങളും എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ആണും പെണ്ണും അവിടെ ഒരുമയോടെ നൃത്തംവയ്ക്കുന്നു. പാട്ടുപാടുന്നു. നാളത്തെ ഭാഗങ്ങളും അഭിനയിയ്ക്കുന്നു. സംഗീതാത്മകമായ അന്തരീക്ഷം. ആ ലഹരിപിടിപ്പിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം എനിക്കു് ഏറെ വ്യത്യമായിത്തോന്നി. ഞാനും അവരോടൊപ്പം നാണത്തോടെ നൃത്തംവയ്ക്കുകയും പാട്ടുപാടുകയും ചെയ്തു.

JAWAHAR BALAK
KIDARAKUZHI
GRANTHASALA

IV

നവനവങ്ങളായ പുതുമകളും, പരിഷ്കാരങ്ങളും അവർക്കിടയിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. പുതിയ പുതിയ സാരികളും ആഭരണങ്ങളും! സിനിമാഫാഷനിൽ വെട്ടിത്തുന്നിയ കുപ്പായങ്ങളും! എന്തുവേണ്ടാ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒരു ലോകമാണതു്; അവിടെനിന്നാണു് പച്ചപ്പരിഷ്കാരം തുടങ്ങുന്നതും ഉറംനാട്ടിലേക്കു് പരക്കുന്നതും. അവരെ അനുകരിയ്ക്കാനും, ആരാധിയ്ക്കാനും നിരവധിയാളുകളുണ്ടു്. ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും!

ഞാൻ സ്റ്റുഡിയോയിൽ എത്തുമ്പോൾ വിലകൂടിയ ഒരു നൈലോൺസാരിയാണു് ധരിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു അവിടെയുള്ളവർ എന്നെ "നൈലോൺ തങ്കം" എന്നുവിളിയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതു്. അത്തരത്തിലുള്ള നൂറുകണക്കിനു് ഓമനപ്പേരുള്ള നടീനടന്മാർ അവിടെയുണ്ടു്. ആ പേരിൽ അന്വേഷിച്ചാലേ ആ കലാലോകത്തിനുള്ളിൽ അവരെ പെട്ടെന്നു് കണ്ടുകിട്ടുകയുള്ളൂ.

അങ്ങിനെ ഒരു പുതിയനാമത്തിൽ ഞാൻ ആ കലാലോകത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടു. നൈലോൺ തങ്കം.

സ്റ്റുഡിയോവിൽ വരാനും പോകാനുമുള്ള സൗകര്യത്തെക്കരുതി അതിനടുത്തുള്ള ഒരു വലിയഹോട്ടലിലാണു്

എനിക്കു് താമസിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നതു്. സ്റ്റുഡിയോവിലെ പണികഴിഞ്ഞുവന്നാൽ ഞാൻ ഏകയായി എന്റെ മുറിയിലിരുന്നു് എന്തെങ്കിലും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ കൃത്യാന്തരബഹുലതകൾക്കിടയിലും ഞാൻ ക്രൂടതൽ അറിയാനായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. വായിയ്ക്കുക. പഠിക്കുക. അവയിൽനിന്നുംകിട്ടുന്ന അറിവുകൾ ജീവിതത്തിൽ ക്രമീകരിയ്ക്കുക. അതായിരുന്നു എന്റെ വിശ്രമാവസരത്തിലെ പ്രധാനജോലി.

ഞായറാഴ്ച.....!

അന്നു് ജോലിചെയ്യുന്നവർ വിശ്രമിയ്ക്കുന്നദിവസമായിരുന്നു. ഞാനെന്റെ മുറിയിൽ തനിച്ചിരിക്കുകയാണു്. എന്തൊക്കെയോ ഒരുപാടു് എഴുതുകയും വായിയ്ക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അല്പം കിടക്കണമെന്നു് തോന്നി. കട്ടിലിൽ മലർന്നുകിടന്നപ്പോഴും ഗ്രന്ഥവും പിന്നണിഗാനങ്ങളും ഹൃദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു ചിന്ത മുഴുവൻ. അങ്ങിനെ നൂറുക്കൂട്ടം ചിന്തകൾ തലയ്ക്കുള്ളിൽക്കിടന്നു് ഞെരിഞ്ഞുതകർന്നപ്പോൾ ഞാനറിയാതെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

എത്രസമയം ഉറങ്ങിയെന്നൊരുനിശ്ചയവുമില്ല. കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ മാനേജർ മുറിക്കുള്ളിൽ എന്നെ നോക്കിനില്ക്കുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നപ്പോൾ എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ സ്ഥാനംതെറ്റിയും അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞും കിടന്നിരുന്നു. ഞാൻ പിടഞ്ഞെണീറ്റു് വസ്ത്രങ്ങൾ നേരെയാക്കി. അദ്ദേഹത്തോടു് ഇരിയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്ക് കണ്ണോടിച്ചു. പശ്ചിമചക്രവാളം ഇരുണ്ടുമൂടിക്കിടക്കുന്നു. ഇന്നലത്തെ മനോഹാരിതയൊന്നും ഇന്നവിടെയില്ല. പകരം കറുത്ത മേഘപാളികൾ കട്ടപിടിച്ചു കിടക്കുന്നു. നോവുകെട്ടിയ ഗർഭിണിയെപ്പോലെ പശ്ചിമചക്രവാളം വീർപ്പുമുട്ടുന്നു. അവളിൽനിന്നുമുയരുന്ന നെടുവീർപ്പുകൾപോലെ ഇടയ്ക്കിടെ ഇടികുടുക്കുടം ഭയങ്കരമായി ഉയരുന്നുണ്ട്. മഴയുടെ ആരംഭമാണു്.

പകലൊക്കെ പ്രകൃതി സുന്ദരമായിരുന്നു. ഉച്ചകഴിഞ്ഞതുമുതൽ അവളുടെ മുഖത്തിനു് ഒരു മ്ലാനത കണ്ടുതുടങ്ങി. പിന്നെയും സമയം ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങിയപ്പോൾ ആ മ്ലാനത ക്രൂരത്വം ഭീകരമായി. മന്ദമായി വീശിയിരുന്ന കൊച്ചുകാറിനു് കനം ക്രമേണ കൂടിക്കൂടിവന്നു. എങ്ങും പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ഭീകരതയും നിശ്ചലാവസ്ഥയും! ഏതു സമയത്തും മഴയുണ്ടാകും. പ്രകൃതി അതയ്ക്കു് വിവശയാണു്.

മാനേജർ പലതും സംസാരിച്ചു. എല്ലാം ഭാവിജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന സ്നേഹമൂറുന്ന വാക്കുകൾ! ഒരച്ഛന്റെ വാത്സല്യത്തോടും സ്നേഹാതിരേകത്തോടുംകൂടി അദ്ദേഹം നൽകിയ ഓരോ വാക്കുകളും ഞാൻ പഠിക്കുകയും ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

സമയം ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുകയായിരുന്നു. ഇരുട്ടു് ക്രമാതീതമായിത്തീരുകയും. ഒരു കനത്ത മഴയും, ശക്തിയായ കാറും പശ്ചിമദിങ്മുഖത്തിൽനിന്നും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മട്ടുപ്പാവിൽനിന്നും കൊടുങ്കാറ്റു് അടിച്ചു

തെറിപ്പിച്ച മഴത്തുള്ളികൾ ജാലകത്തിലൂടെ മുറിയിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, ഞാൻ വാതിലുകളും ജനാലകളും അടച്ചു തഴതിട്ടു. വെളിച്ചം പെറുവീണ ആ മുറിയിൽ ഞാനും മാനേജരും മാത്രമായി.

"തങ്കം! ഇങ്ങട്ടുത്തുവത്രു!" അയാൾ എന്നെ വിളിച്ചു. എനിക്കു് യാതൊരു ഉദ്ദേശവും തോന്നിയില്ല. ഞാനടുത്തേയ്ക്കുചെന്നു.

അയാളിരുന്ന കസാലയുടെ കൈമേൽ അയാൾ എന്നെ പിടിച്ചിരുത്തി; അദ്ദേഹത്തെ മുട്ടിയുരുമ്മി. എനിക്കു് ഒന്നിനും കഴിവില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും ഞാൻ തുടങ്ങിവച്ച പ്രതീക്ഷകൾ എന്നിലേയ്ക്കുടുക്കുകയായിരുന്നു. നാളത്തെ പ്രസിദ്ധിയാഗ്രഹിച്ച സിനിമാതാരമായി ഞാനഭിനയിക്കുന്ന മോഹനചിത്രം എന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ അടിവച്ചടിവച്ചു കടന്നുവന്നു. ആശകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു പൊന്നിൻതേരു് നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. ആ കീർത്തിയുടെ പേടകത്തിൽ ബഹുദൂരം യാത്രചെയ്യുവാൻ എന്റെ ചേതന എന്നോടു് മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു് തോന്നി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടതുകൈ എന്റെ അരക്കെട്ടിനെ ചുറ്റി. വലതുകരംകൊണ്ടു് എന്നെ മാറോടമർത്തി. ആ കൈ തട്ടിമാറ്റിയിട്ടു് എഴുന്നേറ്റു് ഓടണമെന്നു് എനിക്കു് തോന്നി പക്ഷേ, ഞാൻ ഓടിയില്ല. പ്രശസ്തിയുടെ അദൃശ്യകരങ്ങൾ എന്നെ പിടിച്ചിരുത്തുകയായിരുന്നു. അയാൾ എന്റെ നൈലോൺസാരിയുടെ കുത്തുകൾ അഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ആ കരങ്ങൾ തട്ടിമാറ്റ

ണമെന്നും, അയാളുടെ മൃഗീയതൃഷ്ണയ്ക്കുമുമ്പിൽനിന്നും ഓടിയകലണമെന്നും തോന്നി. പക്ഷേ, എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോഴേയ്ക്കും അയാളെന്നെ പൂർണ്ണനഗ്നയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോൾ പ്രസിദ്ധ ചിത്രകാരനായ മൈക്കിൾ ആഞ്ചലോ വെണ്ണക്കല്ലിൽ കൊത്തിവച്ച സ്വപ്നദേവതയുടെ നഗ്നമായ സുന്ദരചിത്രം എന്റെ ഓർമ്മയിലൂടെ ഒരുനിമിഷം കടന്നുപോയി.

അയാളെന്നെ കോരിയെടുത്ത് കട്ടിലിൽ കിടത്തി. ക്രൂടെ അയാളും കിടന്നു. അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾ എന്റെ തുടുത്ത ചുണ്ടുകളിലേയ്ക്ക് അമർന്നപ്പോൾ വിലക്രൂടിയ മദ്യത്തിന്റെ വാസന എനിക്ക് ദുസ്സഹമായിത്തോന്നി. അതെല്ലാം ഞാൻ സഹിച്ചു. അപ്പോളെല്ലാം പ്രശസ്തിയും സമ്പത്തും ആരാധകന്മാരും എന്റെ മുമ്പിൽ നൃത്തംവയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

അന്നോളം ഒരു പുരുഷനുമായി ഇണങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത എനിക്ക്, ആ വേദന സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ ഞാൻ 'അയ്യോ' എന്നു് നിലവിളിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്റെ വാമൂടി "മിണ്ടരുതെ"ന്നു് താക്കീതുതരികയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അയാൾ കിടക്കയിൽ എന്നോടൊപ്പം തളർന്നുവീണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം ക്രമാതീതമായി ചൂടുപിടിച്ചും രോമക്കുത്തുകളിൽ വിയർപ്പുപൊടിച്ചുമിരുന്നു. എനിക്കു ശരീരം മുഴുവൻ വിയർത്തുകുളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കടലു മുഴുവൻ കുടിച്ചുവറ്റിക്കാനുള്ള ഒട്ടങ്ങാത്ത ദാഹം! അകമേ ആനന്ദം തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും പുറമേ കരളലിയിക്കുന്ന തീരാത്തവേദന!

ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി. വിലതീരാത്ത ആശകളും, അഭിലാഷങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അന്നോളം ഞാൻ പരിശുദ്ധയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നുമുതൽ ആ പരിശുദ്ധിയിൽ കരിവീണിരിക്കുന്നു. കഴുകിത്തുടച്ചാലും പോവാത്ത കരി. അന്ന് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു കറുത്ത ഏട് ക്രൂടി തുന്നിച്ചേർക്കപ്പെട്ടു. വേശ്യാ!.....

ഞാൻ തിരിച്ചുവന്നപ്പോഴും അയാൾ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സത്തു് ഊറ്റിയെടുത്ത കരിമ്പിൻചണ്ടിപോലെ ഞാനാക്കട്ടിലിൽ ശിരസ്സുമത്തിക്കിടന്നു. ഉറക്കം എന്റെ കൺപോളകളെ മന്ദമായി തിരുമ്മിയടച്ചു.

പിറേറന്നു് പതിവിലേറെ താമസിച്ചാണു് ഞാനുണർന്നതു്. ക്രൂടുതൽ ക്ഷീണം തോന്നി. അദ്ധ്വാനിക്കാത്തവൻ അദ്ധ്വാനിച്ചതുപോലെ ശരീരം നിറയെ വേദന! ഹാവൂ!

അന്നെനിക്കു് സ്റ്റുഡിയോവിൽ പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുയ്ക്കു് ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കു വേണ്ടി സ്റ്റുഡിയോവിൽനിന്നും പറഞ്ഞയച്ച കാർ വന്നതുപോലെ മടങ്ങേണ്ടതായി വന്നു.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്നലെവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ പരിശുദ്ധിയും പ്രതീക്ഷകളും മിന്നിത്തകർന്നു. പൂർണ്ണമാവാത്ത ചില സ്ഥാനങ്ങൾ പൂർണ്ണമായിത്തെളിഞ്ഞു. ഹൃദയത്തിൽ മൃഗീയവാസനകൾക്കു് ആഗ്രഹം ക്രൂടിക്രൂടിവന്നു. ജീവിതം സുഖിക്കുവാനുള്ളതാണെന്നും, കരഞ്ഞും കാത്തിരുന്നും പാഴാക്കുവാനുള്ളതല്ലെന്നും തോന്നിത്തുടങ്ങി.

പിന്നീടൊരിക്കൽ മാനേജർ എന്തോ പറഞ്ഞുവന്നു. ക്രൂട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞ സംഗതി ഓമ്മയിൽവന്നു. "സിനിമാതാരങ്ങളായാൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വേണ്ടിവരുമെന്നു്." ഒന്നു ശരിയാണു്. എന്റെ ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ഒരു പുരുഷസമീപനമുണ്ടായതു് മാനേജരിൽനിന്നുമായിരുന്നു.

പിന്നീടു് അയാളും, അയാൾക്കു പുറമേ പലരും എന്റെ പരിശ്രമിയിലേയ്ക്കു് കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അവരെല്ലാംതന്നെ ഒരുവിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ എനിക്കു വേണ്ടപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഞാനവരുടെയെല്ലാം ഇംഗിതങ്ങൾക്കു് വഴങ്ങിക്കൊടുത്തു.

എന്റെ ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവണതകൾ അച്ഛനോ അമ്മയ്ക്കോ അജ്ഞാതമായിരുന്നു. അവർ മകളെ കാണുന്നതു് വരുമാനമുണ്ടാക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു കറവപ്പശുവിനെയെന്നപോലെയാണു്. അവർക്കുള്ള ആശകളും, അഭിലാഷങ്ങളും അമർത്തിവയ്ക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. അതൊരു ആവശ്യമാണെന്നവർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. വീഴ്ചയും നഷ്ടപ്പെട്ട വീഞ്ഞു്—അതു് എത്ര വിലകൂടിയവയായിരുന്നാലും കുപ്പത്തൊട്ടിയിൽ മറിച്ചുകളയാനേ പറയൂ. സൗന്ദര്യവും നഷ്ടപ്പെട്ട നർത്തകി കലാവേദിയിലെ കരിമ്പിൻ ചണ്ടിയാണു്. എന്നാലും അവളിലും ഒരു സ്ത്രീയും അവളുടേതായ ചാപല്യങ്ങളും ഒളിഞ്ഞിരിപ്പില്ലേ? ആ അമ്മയും പിതാവും വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന ആ യുവത്വം പിന്നിട്ടവരല്ലേ? ആ നല്ലപ്രായത്തിൽ അവരും സ്നേഹിക്കാൻവേണ്ടി തുടിച്ചിരുന്നില്ലേ?—ഓമ്മകൾ ഹൃദയത്തിലൂടെ മൂളിമൂളിപ്പറന്നു.

"തിന്നുക, കുടിക്കുക, സുഖിക്കുക." ഓമർഖയ്യാം പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഓമ്മയിൽ തളംകിടക്കുന്നു. "തിന്നുക, കുടിക്കുക, സുഖിക്കുക, ജീവിതം അത്ര വിദൂരമല്ല." നീണ്ടു നില്ക്കുന്നതോ, ഇത്രകാലംവരെയെന്നു് തീർപ്പുകല്പിക്കാവുന്നതോ അല്ല മനുഷ്യജീവിതം. പാടത്തിൽവീണതു് തൊഴിച്ചുമാറ്റരുതു്. 'ജീവിതത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി അവസരംകാത്തുകിടന്ന നിനക്കു് അവസരം വന്നിരിക്കുന്നു.' കാലം എന്നോടു് ഉപദേശിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി.

"തിന്നുക, കുടിക്കുക, സുഖിക്കുക, ജീവിതം അത്ര വിദൂരമല്ല." ഓമ്മകൾ മനസ്സിന്റെ മുള്ളുവേലിക്കുള്ളിൽ കിടന്നു് വീർപ്പുമുട്ടുന്നു.

ചിത്രം പുതിയ പുതിയ രംഗങ്ങൾ സെല്ലുലോയിഡിലേക്കു പകർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സ്റ്റുഡിയോയ്ക്കു അകത്തും പുറത്തും ഞാൻ നൃത്തംചെയ്തു. പുതിയ പുതിയ പാട്ടുകൾ പാടി. ജീവിതത്തിൽ അറിയപ്പെടാത്ത പലതും ആസ്വദിച്ചറിഞ്ഞു. ഇനിയും അനുഭവപ്പെടാത്ത പലതുമുണ്ടു്. അവ അറിവിന്റെ തിരശ്ശീലയിലേക്കു് പകർത്തിവരികയാണു്.

സ്നേഹവും, പ്രേമവും, രസലീലകളും, പുതിയ പുതിയ പ്രയോഗരീതികളും ജീവിതത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്കു് കടന്നുകൂടി. അപ്പോഴും എന്നെ പ്രശസ്തയാക്കുവാനിരിക്കുന്ന ചിത്രം പുരോഗമിക്കുകയായിരുന്നു.

എന്നോടൊപ്പം താമസിക്കുവാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ അമ്മുനു് കഴിഞ്ഞില്ല. അമ്മയ്ക്കു് വീട്ടിൽ പിടിപ്പതു

ജോലിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ കൂട്ടുതൽ സ്വതന്ത്രയായി. തന്നെയുമല്ല, ഞാൻ സിനിമായിലേക്ക് നീങ്ങിയതുമുതൽ അച്ഛനു് എന്നിൽ താല്പര്യം ഇല്ലെന്നായി. അദ്ദേഹത്തിനു് കണ്ണും മണിയുമായി ഞാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാലും ഒരു തീരുമാനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഇളകാത്ത അദ്ദേഹം എന്നെ മറന്നതുപോലെ തോന്നി. അദ്ദേഹം ആഴ്ചയിലൊരിക്കലെങ്കിലും എന്റെ മുറിയിലോളം വന്നിട്ടു് പെട്ടെന്നു് മടങ്ങിപ്പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുറേനാളുകളായി അദ്ദേഹം തീർത്തും വരാതെയായി. കൂട്ടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വന്നുകൂടിയതിനാൽ എനിക്കും പോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

സിനിമാതാരങ്ങളെ നഖശിഖാന്തം വിമർശിക്കുന്ന തെറിപ്പത്രങ്ങളും എന്നെയും വിട്ടില്ല. അന്നന്നുണ്ടാകുന്ന കാമകേളികളും പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും ചാർത്തി പത്രപംക്തികളിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിരുന്നു. അതുകൂടി കണ്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാണംകെട്ട മകളെ അച്ഛൻ കൂട്ടുതൽ വെറുത്തിരിക്കണം. പിന്നീടു് അച്ഛൻ ഒരുദിവസംപോലും എന്നെ കാണാൻ വന്നിട്ടില്ല. അമ്മയ്ക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ഉഗ്രപ്രാതാപിയായ അച്ഛന്റെ തീരുമാനത്തെ ധിക്കരിക്കാൻ അമ്മയ്ക്കു് ശക്തിയില്ലായിരുന്നു.

ആവശ്യത്തിനും അല്ലാതെയും ധാരാളം സുഹൃത്തുക്കൾ എനിക്കുണ്ടായി. കൂട്ടുതലും പുരുഷന്മാർ. സ്റ്റുഡിയോവിൽനിന്നും മടങ്ങിവന്നാൽ പിന്നെ സ്നേഹിതന്മാരോടൊന്നിച്ചു് ബീച്ചിലും, നാടകശാലകളിലും, വലിയ വലിയ ഹോട്ടലുകളിലും പോകും. വലിയ പണക്കാരുടെ മക്കൾ

എനിക്കുവേണ്ടി അനേകായിരം രൂപാ ചിലവുചെയ്ത് വിരുന്നുസല്ക്കാരങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നു. ആ ഭീമമായ ദുർച്ചെലവുകളുടെ പിറകിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടന്നതു് മാംസത്തിന്റെ ഒട്ടുങ്ങാത്ത ദാഹമായിരുന്നു.

തെറിപ്പത്രങ്ങളുടെ നഗ്നതാണ്ഡവം സഹിക്കാതെവന്നപ്പോൾ ഒരസത്യപ്രസ്താവനയ്ക്കെതിരായി പത്രാധിപരുടെ പേരിൽ കേസ്സുഫയൽചെയ്യുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. എനിക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുവാൻ ബാറിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖനായ ഒരു വക്കീൽ മുന്നോട്ടുവന്നു. അയാളും ആ അസത്യപ്രസ്താവനയുംതമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. പത്രാധിപരും വിട്ടുവാൻ തീരുമാനിച്ചില്ല. അയാളും അതിപ്രശസ്തനായ ഒരു വക്കീലിനെ ഏർപ്പാടുചെയ്തു.

കേസ്സ് മുറയ്ക്കു നടന്നു. അറിയപ്പെടാത്ത പല രഹസ്യങ്ങളും കോടതിയിൽവച്ചു് പരസ്യമായി സമ്മതിക്കുവാൻ ആ കേസ്സ് എനിക്കിടവരുത്തി. അവസാനം പത്രാധിപക്കു് അനുകൂലമായി വിധിയുണ്ടായി. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഞാൻ ക്രൂരതൽ അപമാനിതയായി. തെരുവുപിള്ളേർക്രൂടി നൈലോൺതങ്കത്തിനെതിരായി തെറിപ്പാട്ടുകൾ പാടിത്തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും ഞാനെന്റെ ജീവിതചര്യയ്ക്കു് മാറ്റമൊന്നും വരുത്തിയില്ല. സിനിമാതാരമായാൽ "ഇങ്ങിനെയൊക്കെ വരുമെന്നു്" ഓർക്കുകയുംചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കും പടത്തിൽ എന്നെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം മിക്കവാറും തീർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

V

എന്നാലും ഞാൻ വീട്ടിൽ പോയില്ല. എനിക്കതിനു് കഴിവില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ മറെറാരു വലിയ വീട്ടിലേയ്ക്കു് താമസം മാറി.

ആരുടേതെന്നു് നിശ്ചയമില്ലാതെ ഒരു കുഞ്ഞു് എന്റെ ഉദരത്തിൽ വളരുന്നുണ്ടെന്നു് മനസ്സിലായതു് ആ മാസത്തിൽ കളിമുടങ്ങിയപ്പോഴാണു്. ക്രമം തെറ്റാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സമ്പ്രദായം ഇന്നിതാ തെറ്റിയിരിക്കുന്നു. ഞാനെന്തു ചെയ്യും?. എനിക്കാകെ പരിഭ്രമമായി. അമ്മ പറഞ്ഞ ഓരോ വാക്കുകളും എന്റെ തലച്ചോറിൽക്കിടന്നു് വളർന്നു വലുതാവുന്നു.

"നീ പ്രസവിക്കാൻ പാടില്ല. സൗന്ദര്യമാണു് കലയുടെ നിദാനം." എന്തുചെയ്യും? അച്ഛനറിഞ്ഞാൽ! അമ്മയറിഞ്ഞാൽ! ലോകമറിഞ്ഞാൽ! എനിക്കു് ഉറക്കമില്ലാതായി. ഞാൻ കെട്ടിപ്പടുത്ത എല്ലാ പ്രതാപങ്ങളും സ്നേഹബന്ധങ്ങളും തകർന്നുപോകുന്നതുപോലെ എനിക്കു് തോന്നി. എല്ലാ ആശകളും മരിച്ചു മരവിച്ചുപോയതുപോലെ മനസ്സു് മൂകമായിക്കിടക്കുന്നു. ദിനംതോറും കനംതൂങ്ങിത്തുടിച്ചുയരുന്ന ഉദരം എന്നെ കൊല്ലാനുള്ള കൊലക്കത്തിയാണെന്നെനിക്കു തോന്നി. മിടിച്ചുയരുന്ന ഹൃദയവുമായി ഞാൻ പരിപാടികളിൽ പങ്കെടുത്തു

കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാലും...എന്റെ ഉദരത്തിൽ നീറിപ്പുകയുന്ന ഒരു തീക്കട്ടക്ക അനുസ്യൂതം വളരുകയായിരുന്നു.

ചെറുപ്പത്തിൽ ഹൃദയം എന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചപ്പോഴും ഞാൻ ഒരമ്മയാകാൻ ഒട്ടുംതന്നെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ മാതൃത്വത്തിന്റെ കീർത്തിമുദ്ര ഉദരത്തിൽ പകർത്തിയപ്പോഴും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് ഒരമ്മയാകാതിരിക്കാനാണു്. അച്ഛനില്ലാത്ത ഒരു കുഞ്ഞിനെ വളർത്താനോ, പോകട്ടെ! അതിന്റെ അമ്മയാണെന്നു് പറയാനോ എനിക്കു് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. കാരണം വേദനിച്ചു പ്രസവിക്കുന്ന ആ സന്ദർഭത്തെ ഞാനങ്ങേയറ്റം എതിർത്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ജീവന്റെ ബിന്ദു അടിവയറ്റിൽ ഉരുണ്ടുകൂടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിനെ എങ്ങിനെ എങ്കിലും നശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം മനസ്സിൽ വളരാൻ തുടങ്ങി.

ഓരോദിവസം ചെല്ലുന്തോറും അപമാനവും ഭീതിയും എന്നെ ക്രൂരതയിൽ അസ്വസ്ഥയാക്കി. പിന്നീടു് ആ അപമാനച്ചുമട് ഒന്നിറക്കിവച്ചു് സമാശ്വസിയ്ക്കാനായി എന്റെ ചിന്തമുഴുവനും.

നീണ്ട പല ദിനരാത്രങ്ങളും ഉറക്കമിളച്ചു് കട്ടിലിൽ മലർന്നുകിടന്നുകൊണ്ടു് ഞാൻ കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോളെല്ലാം എന്റെ ഹൃദയം പിടയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്നുവരെ ഞാൻ നേടിയെടുത്ത എല്ലാ പ്രതാപങ്ങളും പ്രശസ്തിയും ഒന്നോടെ തകരുന്നതുപോലെ! അപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ വിശ്രമമില്ലാത്തവിധം പരിപാടികൾകൊണ്ടു് വീർപ്പുമുട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോരംഗത്തു് പ്രവേശിക്കു

മ്പോഴും എന്നെ നശിപ്പിക്കാനുള്ള ധൂമകേതു ഉദരത്തിൽ വളർന്നു വലുതാവുകയായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം എനിയ്ക്കേറെയും പ്രിയപ്പെട്ടവളും സ്നേഹവതിയുമായ ഒരു ലേഡിഡോക്ടറെക്കൊണ്ട് ഞാനെന്റെ ശരീരം പരിശോധിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോഴെങ്കിലും എന്നിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മാരകമായ രഹസ്യം അവർ മനസ്സിലാക്കുമെന്നും അതിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രതിവിധി നിർവ്വഹിയ്ക്കുമെന്നും കരുതിയാണു് ഞാനവരുടെ മുമ്പിൽ മെഡിക്കൽ പരിശോധനയ്ക്കായി നിന്നുകൊടുത്തതു്. പക്ഷേ അനുഭവം നേരേമറിച്ചായിരുന്നു. ഇന്നുവരെ എന്നെ സ്നേഹവാത്സല്യത്തോടെ മാത്രം വീക്ഷിച്ചിരുന്ന അവർ എന്റെനേരെ തുറിച്ചുനോക്കി. എനിക്കു് ലജ്ജയും തുടർന്നു് കോപവുമുണ്ടായി. ആ നയനങ്ങൾ എന്നെ പരിഹസിക്കുന്നതുപോലെയും, ഇന്നുവരെ ആരും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതെന്നു് ഭാവിക്കുന്ന എന്റെ തന്റേടത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുപോലെയും തോന്നാതിരുന്നില്ല. ഞാനാകെ തളർന്നുപോയി. ഹൃദയം ക്രമാതീതമായി തുടിക്കുകയും, രോമകൂപങ്ങളിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊട്ടിയൊഴുകുകയും ചെയ്തു.

ഞാനവരുടെമുമ്പിൽ എന്റെ തെറ്റു് ഏറ്റുപറഞ്ഞു. ഒരു കുറ്റവാളിയായ എന്റെ മാപ്പിരക്കൽ കേട്ടപ്പോൾ അവർ എന്റെനേർക്കു ചാടി. അവർ നിർവ്വികാരം പറഞ്ഞു:

"സ്നേഹവും ഭ്രൂണഹത്യയുമായി ബന്ധമില്ല" ആ വാക്കുകൾ എന്റെ പ്രതീക്ഷയുടെ തലയ്ക്കു് ഒരു കനത്ത പ്രഹരം വച്ചുകൊടുത്തു.

"അഭിമാനം.....ഒരു തെറ്റുപറ്റി.....ഇനി ആവർത്തിയ്ക്കയില്ല. ഇപ്രാവശ്യം രക്ഷിയ്ക്കണം." എന്റെ തൊണ്ടയിൽ ഗൽഗദം ഉരുണ്ടുകൂടി. എനിക്ക് ഒന്നും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"ഗർഭംധരിക്കുന്നതു് അമ്മയാകാനും, പ്രസവിക്കാനുമാണു്. നശിപ്പിക്കാനല്ല." അതൊരു കൈയ്യൊഴിയലായിരുന്നു.

ഏതുസമയത്തും എന്നെ ബഹുമാനിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും കുശലപ്രശ്നം നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്ന അവർ എന്റെ പ്രതീക്ഷയെ ആകെ മാറ്റിമറിച്ചു. എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞാൻ പരുങ്ങി.

ഒരു പ്രാവശ്യംകൂടി ഞാനവരുടെ മുൻപിൽ കേണിരന്നു. പക്ഷേ ഫലം കടുത്തനിരാശയായിരുന്നു. അന്നുവരെ ആരുടെ മുമ്പിലും പരാജയം സമ്മതിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ, എന്നെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുടെ മുൻപിൽ പരാജയം സമ്മതിക്കേണ്ടതായിവന്നു. എന്റെ അഭിമാനം അവക്കു് പുല്ലാണെന്നതോന്നി. പണവും പണ്ടങ്ങളും കാണിച്ചു് ഞാനവരെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അവിടെയും ഞാൻ കൂടുതൽ നിരാശയായി.

"നിങ്ങൾ ഈ പല്ലവി ഇനിയും ആവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിവരം ഞാൻ പോലീസിൽ അറിയിക്കും." അവർ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. എന്നെ കൂടുതൽ അവമാനിക്കപ്പെടാനുള്ള കൊലമരം അവർ എനിക്കെതിരെ ചുമന്നുകൊണ്ടുവരുന്നതുപോലെ. ഞാൻ നിരുദ്ധ

കണ്ണത്തോടെ ഒരിക്കൽക്കൂടി കരുണയ്ക്കുവേണ്ടി കേണിരുന്നു.

"എന്നോട് ലേശംപോലും സ്നേഹമില്ലേ?"

"ഈ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ സ്നേഹം ആവശ്യമില്ല. എനിക്ക് കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ട്. അവരുടെ ഭാവി അപകടത്തിലാക്കുന്ന ഒരു ഹീനകൃത്യവും ഞാൻ ചെയ്യുകയില്ല." സപ്തം ഉയർന്നസ്വരത്തിലാണ് അവർ അതു പറഞ്ഞത്. ആ വാക്കുകൾ പുറത്തിരുന്ന മനുഷ്യർ കേട്ടിരിക്കും. തീർച്ചയാണ്. അവർ ഞാനിരുന്നമുറിയിൽ നിന്നും പെട്ടെന്ന് പുറത്തേയ്ക്കുപോയി. "അങ്കിളെന്തെ അണ്ണാനെ"പ്പോലെ ഞാനാ രഹസ്യമുറിയിൽ അനങ്ങാതിരുന്നു. ആ നിശ്ശബ്ദീകരമായ തടവുമുറിയിൽ ഞാനെത്ര സമയം ഇരുന്നുവെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ലൈറ്റ് പ്രകാശിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ കാറിൽക്കയറി തന്നെത്താൻ ഓടിച്ചുപോയി.

ബീച്ചിലെത്തിയപ്പോൾ എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നെ കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ദിലീപ്, ശ്യാംകുമാർ, അശോകൻ, പ്രദീപ്, പ്രേമൻ, അങ്ങിനെ പലരും. അവരെല്ലാം പ്രസിദ്ധരായ സിനിമാതാരങ്ങളായിരുന്നു ഓരോരോ സമയത്തു് എന്നോടൊപ്പം അവരെല്ലാം ശയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്കെല്ലാം എന്റെ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്ന ശിശുവിനു് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവരാണ്. ആരാണ് അതിനു് തികച്ചും ഉത്തരവാദിയെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം എല്ലാവരുംകൂടിയാൽ ഒരു കുഞ്ഞിനെ ജനിപ്പിക്കുവാൻ കഴി

യുമോ? തന്നെയുമല്ല. ഒരു വേശ്യയുടെ ജീവിതത്തിൽ, ആ പാനപാത്രത്തിൽനിന്നും മധു മോന്തിക്കുടിക്കുവാൻ ആരെല്ലാം എത്തുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരുവളുടെ മാതൃത്വത്തിനു് ആരാണു് തീപ്പുകല്പിക്കുന്നതു്?

ഞാനന്നു് പൂർവ്വാധികം നിരുത്സാഹവതിയായിരുന്നു. അതു മനസ്സിലാക്കിയ പലരും മൗനകാരണം തിരക്കി. ഞാൻ സുഖമില്ലെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു. അവരോടൊപ്പം വിനോദങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ എനിക്കു് കഴിഞ്ഞില്ല. എന്റെ മനസ്സും ഹൃദയവും വേദനകൊണ്ടു് വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകയായിരുന്നു. പലരും എന്റെ ദുഃഖമഗ്നമായ ഭാവത്തിൽ പരിഭവപ്പെട്ടു. എന്നെ നശിപ്പിച്ച കാലന്മാർ എന്നെ വീണ്ടും കഴുവിൽ കയറുവാൻ പഴുതുകൾ നോക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവരുടെ ഒളികണ്ണുകൾ! അന്നു് ഞാൻ പതിവിലും നേരത്തേ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.

കഥയറിയാത്തകോലംതുള്ളൽ കണ്ടുകൊണ്ടു് കാലം കടന്നുപോവുകയായിരുന്നു. വസന്തങ്ങൾ വിടർന്നപ്പോൾ പൊന്തക്കാട്ടകൾ ഹൃദയഹാരിയായിത്തോന്നി. എങ്ങും പലവർണ്ണംകലർന്ന പൂക്കൾ! കൊച്ചുകാറിനുപോലും എന്തൊരു ഗന്ധമാണെന്നോ? പുലയക്കുടിലിൽനിന്നും തുയിലുണർത്തുന്ന നാദം മുഴങ്ങുന്നു. നവോഢയുടെ ചുണ്ടിൽനിന്നും തേന്തുവന്ന പ്രേമഗാനം കൊച്ചുകാറിൽ അലിഞ്ഞുചേരുന്നു. കൊയ്ത്തും, മെതിയും, കാക്കയാട്ടം, തീപ്പുകയുമുള്ള ഗ്രാമഹൃദന്തങ്ങൾ! നിലാവു് ചിതറിവീണ നനുനനെയുള്ള രാത്രികളും, സ്നേഹഗാനമുരുവിടുന്ന രാക്കിളികളും. നൂറുനൂറു കൊച്ചുകാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞു് പൊന്തക്കാട്ടകളിൽ

നിന്നും ഗ്രാമീണാന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്ക് കണ്ണുങ്ങിച്ചിരിച്ചു കൊണ്ട് കടന്നുവരുന്ന കന്നിയാവ്. നിരവദ്യസുന്ദരമായ ആ വസന്തഭംഗി കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിനില്ക്കുവാൻ ഞാൻ കൊതിച്ചു. പക്ഷേ, എനിയ്ക്കതിനു് കഴിഞ്ഞില്ല. കാലം കടന്നുപോയപ്പോഠം ഉദരത്തിൽ അപമാനഭാരം വളർന്നുവലുതാവുകയായിരുന്നു.

VI

മനസ്സും ഹൃദയവും, വേദനയും അപമാനവുംകൊണ്ട് ചുട്ടുപൊള്ളിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ചിത്രം റിലീസായി. അന്ന് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സുദിനമായിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ ക്രൂരതൽ ആനന്ദമനുഭവിച്ച സുദിനം. ഒരു നാടകം പുറത്തിറങ്ങുമ്പോഴും, സിനിമാ വെളിയിൽ ഇറങ്ങുമ്പോഴും അതിൽ ആദ്യമായി അഭിനയിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് എന്തുമാത്രം ആകാംക്ഷയും പ്രതീക്ഷയുമാണെന്നോ? അതുപോലെ ഞാനും കാത്തിരുന്നു.

എന്റെ രൂപലാവണ്യവും താളംതെറ്റാതെയുള്ള നടനങ്ങളും വിവിധ വികാരങ്ങളും മുഖത്തു മാറിമാറി സ്ഫുരിക്കുന്ന അഭിനയചാതുരിയും, ഇമ്പമുള്ള ഗാനങ്ങളും ആ ചിത്രത്തെ ക്രൂരതൽ വിജയിപ്പിച്ചിരുന്നു. പതുങ്ങാം എന്റെ സേവനം ചലച്ചിത്രത്തിനു അനിർവാര്യമാണെന്ന് ഉന്നിപ്പറഞ്ഞു. ഞാൻ പ്രശസ്തിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ കൊടുമുടിയിലേയ്ക്കു ഉയരുന്നതുപോലെ തോന്നി. അതു വെറും തോന്നലല്ലായിരുന്നുവെന്ന് പിന്നീടുവന്ന സിനിമാക്കാരുകൾ തെളിവുകളാണ്.

ആരുമറിയാതെ ഞാൻ കാര്യം പറഞ്ഞു. ഒരു ചെറിയ 'തിരിപ്രയോഗം.' എന്റെ ഉദരത്തിൽ നാമ്പെടുത്തിരുന്ന അവമാനത്തിന്റെ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തകർന്നു പോയി. പട്ടണത്തിന്റെ ഒഴിഞ്ഞ മൂലയിലുള്ള അപ്പ്രസി

ജനായ ഒരു നാട്ടുവൈദ്യനാണു് എന്റെ അഭിമാനം വീണ്ടെടുത്ത ദിവ്യൻ! അയാൾക്കു് ഞാനന്നു് രണ്ടായിരം രൂപ പ്രതിഫലം നൽകി. എനിക്കു് ആ സംഖ്യ നിസ്സാരമായിരുന്നെങ്കിലും അല്പനു് അത്ഥംകിട്ടിയപോലെയായിരുന്ന അയാൾക്കു്! അതുകൊണ്ടു് മാന്യമായ നിലയിൽ ഒരു വൈദ്യശാല തുടങ്ങുവാൻ ഞാനദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവിടം അല്പസമയം മൂകയായിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദസുന്ദരമായ പാതിരാവിന്റെ പ്രശാന്തതയിൽ കടൽപ്പുറം അമർന്നുകിടന്നു. അകലെനിന്നുനോക്കിയാൽ ഭീകരനായ ഒരു ഭൂതത്തെപ്പോലെ ആയിരംപാറ നിശ്ശബ്ദം നില്ക്കുന്നു. അവളുടെ ചുളിവുവീണ കവിൾത്തടത്തിലൂടെ അസ്തമിയ്ക്കാൻപോകുന്ന ചന്ദ്രികയുടെ അവസാനരശ്മി മിനുക്കുപണി നടത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആഴിയുടെ അപാരതയിൽ വലിയ മീനുകൾ പുളയ്ക്കുന്നതിന്റെ "ഗ്ലക് ഗ്ലക്" ശബ്ദവും തുടർന്നു് ഒരു കൊച്ചുതിരയും കരയിലേയ്ക്കു് അടിച്ചുകയറി. നനുനനെയുള്ള കൊച്ചുകാറ്റു് ശരീരത്തിൽ പുളകപ്പുട്ടവിരിച്ചുകൊണ്ടു് കടന്നുപോയി. തങ്കത്തിന്റെ മുഖം ക്രൂരതൽ ദുഃഖനിമഗ്നമായിരുന്നു. അവൾ തൊണ്ടയിൽ ഉയർന്നുവന്ന ഗൽഗദം സംയമനംചെയ്തുകൊണ്ടു് തുടർന്നു:—

അങ്ങിനെ ലോകം അറിയപ്പെടാതെ ഞാനൊരുകൊലപാതകിയായി. അഭിമാനത്തെ വീണ്ടെടുക്കാൻവേണ്ടി ഞാനൊരു ഭീരുവിനെപ്പോലെ അതു ചെയ്തു. മാരുണമായ ആ കൊലനടത്തിയപ്പോഴും, എനിക്കതിൽ യാതൊരു ഖേദവും തോന്നിയില്ല. പകരം ആനന്ദം ഹൃദയത്തിൽ അല

തല്ലിയുയരുകയായിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടതിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത കൃതാർത്ഥതയും.

മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകളിൽ മൂടുപടത്തിന്റെ യവനിക വിരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വീണ്ടും പരിശുദ്ധയാണെന്ന് നടിച്ച് ജീവിച്ചു. അപ്പോഴും ഹൃദയം ഒരു കൊലപാതകിയുടേതുപോലെ വ്രണപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ നാട്ടുവൈദ്യന്റെ രഹസ്യമുറിയിൽ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഞാൻ കിടന്ന രംഗം ഇപ്പോഴും എന്റെ കൺമുമ്പിലുണ്ട്. മുഴുവനും നഗ്നയായി രക്തത്തിൽ കുളിച്ചുള്ള ആ കിടപ്പ്. പ്രാജാമരണംനടക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് സുബോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ അരണ്ട വൈദ്യുതപ്രകാശത്തിൽ രക്തം തളംകെട്ടിക്കിടക്കുന്ന ആ മുറിയിൽ രക്തത്തിൽക്കുളിച്ചു ഞാൻ കിടക്കുന്നു. ആ രക്തത്തിൽ രണ്ടു കാലടികൾ വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. കൊല സാധിച്ചിട്ട് ആരാച്ചാർ കടന്നുപോയ വഴിത്താരയാണതു്. ഹോ! ഞാനാകെ വിറങ്ങലിച്ചുപോയി. ഉത്കടം വമിക്കുന്ന മലിനരക്തത്തിന്റെ മനംപിരട്ടുന്ന ഗന്ധം മൂക്കിലേയ്ക്ക് അടിച്ചുകയറുന്നു. എന്തൊരു മണം; ജീവിതത്തിൽ ഇന്നോളം ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ പാപങ്ങളും ആ നരകക്കുണ്ടിൽ കഴുകിക്കളയുകയാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. ഓമ്മകൾ എന്റെ തലച്ചോറിനെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ! എല്ലാം സഹിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനാത്തടവുമുറിയിൽ കിടന്നുരുണ്ടു. വേദനയും പാരവശ്യവുംകൊണ്ട് എന്റെ നാഡികൾ മരവിച്ചുപോയിരുന്നു. ഒരു കടലുമുഴുവൻ കുടിച്ചുവറ്റിക്കാനുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത ദാഹം.

ഒരു മൃത്യുവക്ത്രത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട പ്രതീതിയോടെയാണു് ഞാനാ ഈറ്റില്ലത്തിൽനിന്നും വെളിയിൽ കടന്നതു്. അപ്പോഴും ആരാധകർ എന്നെ കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഭ്രൂണഹത്യ എന്റെ ശാരീരികമായ ആരോഗ്യത്തെ സാരമായി സ്പർശിച്ചു. എന്നാലും അഭിമാനം ആരും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതിൽ ഞാൻ ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നൊരുദിവസം യാദൃച്ഛികമായി അമ്മ അവിടെ വന്നു. അച്ഛന്റെ അനുവാദത്തോടെയായിരുന്നില്ല. അച്ഛൻ ജോലിയ്ക്കുപോയ തക്കംനോക്കിയാണു് അമ്മ വന്നതു്.

അമ്മ എന്റെ ആരോഗ്യത്തിൽ നേരത്തേമുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ പെട്ടെന്നതന്നെ കാര്യം വ്യക്തമാക്കി. അതിന്റെ സൂചനയെന്നോണം അവർ പറഞ്ഞു:

"നിനക്കു് അഭിലാഷങ്ങളെക്കാളേറെ സൗന്ദര്യമാണു് ആവശ്യം. നിന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് അതു രണ്ടും നഷ്ടപ്പെട്ടും."

ഞാൻ നിർവികാരയായിപ്പോയി. എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അമ്മ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ആയിരക്കണക്കിനു് ആരാധകന്മാരുടെയും, അവസരസേവകന്മാരുടെയും നടുവിൽ ഒരു പെണ്ണു് തനിച്ചു ജീവിച്ചാൽ; അവളെത്രതന്നെ ധീരയായിരുന്നാലും പരിതഃസ്ഥിതിയും, ഭംഗിവാക്കുകളും അവളെ നശിപ്പിക്കുമെന്നു് ലോകം പഠിച്ച അമ്മ കരുതി.

അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ എനിക്ക് ദുസ്സഹമായി തോന്നി. എന്റെ എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളെയും ഞെക്കിക്കൊല്ലുവാനുള്ള മാരകമായ ഒരു കൊലക്കയർ എന്റെ തലയ്ക്കുമുകളിൽ തൂങ്ങിനില്ക്കുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി.

"നിന്നെ വിശ്വസ്തതയോടെ നോക്കുന്നവരെല്ലാം നിന്നെ നശിപ്പിക്കാൻ നോക്കുന്നവരാണ്."

അമ്മയുടെ ആ വാക്കുകൾ ഗഹനവും, മനഃശാസ്ത്രപരവുമാണെന്നെനിക്ക് തോന്നി. എന്നിരുന്നാലും ആ വിലയേറിയ ഉപദേശങ്ങളെ മാനിക്കുവാൻ അന്നെനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അമ്മ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സ് വീണ്ടും ലോകസുഖങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു.

ശരീരത്തിൽ വീണ്ടും പ്രസരിപ്പിന്റെ രക്തം പാഞ്ഞുകയറി. ഒരു നവമായ ഉന്മേഷം സിരാഞരമ്പുകളിൽ അരിച്ചരിച്ചു നടന്നു. പഴയ നഗ്നസത്യങ്ങളെല്ലാം ഓർമ്മയിൽ നിന്നും വിസ്മൃതിയുടെ താഴ്വരയിലേക്ക് ഒലിച്ചുപോയി. കൊലപാതകം നടത്തി അഭിമാനം പുനർജ്ജീവിപ്പിച്ച കഥ ഇങ്ങിനി വരാത്തവിധം മാഞ്ഞുപോയി.

അന്നെനിക്ക് ഇരുപത്തിഅഞ്ചു വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കലും ജന്മദിനം കൊണ്ടാടിയിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ അന്നാദ്യമായി അതു കൊണ്ടാടി. ഒരു വലിയ വിരുന്നുസൽക്കാരം കൊണ്ടു് ഞാനെന്റെ പ്രതാപം ഉയർത്തിക്കാട്ടി.

കലാജീവിതം എന്നെ കൂടുതൽ പണക്കാരിയാക്കി. സ്വന്തമായി വലിയ വലിയ രണ്ടുമൂന്നു് ബംഗ്ലാവുകളും,

കാരുകളും എനിക്കുണ്ടായി. അതുപോലെതന്നെ ഞാൻ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കാത്ത പലതും.....!.

പ്രായം തലനാരിഴകളിൽ വെള്ളിപൂശിയപ്പോൾ അച്ഛനു് ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായും വിരമിക്കേണ്ടി വന്നു. അമ്മയും വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ വെള്ളിവടിയുമൂന്നി നടന്നുതുടങ്ങി. എന്നിട്ടും അച്ഛൻ അനുസരണയില്ലാത്ത മകളെ ഒരുനോക്കു കാണുവാൻ പോലും മിനക്കെട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം വായനയിലും പ്രാർത്ഥനയിലുമായി കഴിഞ്ഞു.

കാലം തളരാതെ കടന്നുപോയപ്പോൾ പരിഷ്കാരങ്ങളും, പുതിയ പുതിയ ആവിഷ്കരണരീതികളുമുണ്ടായി. ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവു് പുരോഗതികണ്ടു തുടിച്ചുയർന്നു.

ക്രൂരതൽ സിനിമാസ്റ്റുഡിയോകളും, നിർമ്മാതാക്കളുമുണ്ടായി. പുതുതായി നിർമ്മാണമാരംഭിയ്ക്കുവാൻപോകുന്ന എല്ലാപടങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ഞാനവരുടെ കരാറുകളിൽ ഒപ്പുവച്ചു. ഒരുമാസത്തിൽതന്നെ നാലോളം കരാറുകളിൽ ഞാൻ ഒപ്പുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓ! ആ കാലങ്ങൾ എത്ര ആനന്ദകരങ്ങളായിരുന്നു. ഇന്നോ?—അവളൊന്നു നെടുവീർപ്പിട്ടു. ആ ശബ്ദവീചിയെ കുളിർകാറ്റു് പറത്തിക്കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. ആകാശത്തിൽ ഒരു തുണ്ടുമേഘം വിണ്ടുകീറിയതുപോലെ ഒരു കൊള്ളിയാൻ പൊട്ടി. ആ പ്രസരത്തിൽ ഒരു നിമിഷനേരത്തേയ്ക്കു് ആഴി മന്ദഹസിക്കുന്നതു കണ്ടു. പൂർവ്വചക്രവാളത്തിൽ പൊറുവീണ പുലരിയുടെ പ്രകാശത്തിനു് കട്ടപ്പും ക്രമേണ്ടിവന്നു.

മറെറാരു തിക്താനുഭവം പറയുവാനെന്നപോലെ അവൾ ചുണ്ടുകൾ നാക്കിൻെറ അറ്റംകൊണ്ടു നനച്ചു. അവൾ തുടർന്നു:—

ആയിടയ്ക്കു് വിദേശങ്ങളിൽ പര്യടനം നടത്തുവാൻ ഒരു സാംസ്കാരികസംഘത്തിൽനിന്നും എനിക്കു് ക്ഷണം കിട്ടി. വിദേശങ്ങളിൽ, വിദ്വൽസദസ്സുകളിൽ, നയതന്ത്ര പ്രതിനിധികളുടെ വലിയ വലിയ സദസ്സിൽ എൻെറ അംഗലാവണ്യവും, കലാഭിരുചിയും പ്രകടമാക്കുവാനുള്ള ഒരവസരം. ഞാൻ ആ ക്ഷണം നന്ദിപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു.

അപ്പോൾ ഒരുകാര്യം വിട്ടുപോയി. ലോകത്തിൻെറ വീനസ്സിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. സൗന്ദര്യറാണിയായിത്തീരാനുള്ള വിലതീരാത്ത ആഗ്രഹം പണ്ടുമുതല്ക്കുതന്നെ എൻെറ മനസ്സിൽ ശ്രുഢമൂലമായിക്കിടന്നിരുന്നു. വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകുന്നതിനു മുൻപായി അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു മഹോന്നത പദവിക്രൂടി വന്നുചേരുകയാണെങ്കിൽ അതു് ജീവിതത്തിലെ വിലതീരാത്ത ഔാഗ്രഹമായി ഞാൻ കരുതി.

വളരെ ഏറെ പ്രതീക്ഷകളോടെ ഞാൻ സൗന്ദര്യനിരീക്ഷകരുടെ മുന്നിൽ പൂർണ്ണനഗ്നയായി നിന്നു. എന്നെപ്പോലെതന്നെ ഇരുപതുയുവതികൾകൂടി മറയ്ക്കും പ്രവേശനമില്ലാത്ത ആ വലിയ ഹാളിൽ എന്നെപ്പോലെ നിന്നിരുന്നു. ചിലയുവതികളുടെ മുഖം ലജ്ജകൊണ്ടു തളർന്നിരുന്നു. എനിയ്ക്കു് യാതൊരു നാണവും തോന്നിയില്ല. കാരണം ഞാനൊരു സൗന്ദര്യറാണിയായി ഉയരുകയായിരുന്നു.

സൗന്ദര്യനിരീക്ഷകന്മാർ എന്റെ ഓരോ അവയവങ്ങളും അനേകം തവണ പരിശോധിച്ചു. എനിക്കു് പറയാൻ കഴിയാത്ത പലസ്ഥലങ്ങളും പരിശോധിച്ചപ്പോഴും അവർ നിർവികാരരായിരുന്നു. തിരിച്ചും മറിച്ചും, മറിച്ചും തിരിച്ചും, തന്നെയും പിന്നെയുമായി നീണ്ട നാലുമണിക്കൂർ അവരെന്നെ പരിശോധിച്ചു. വീനസ്സിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിധിനിർണ്ണയകമായാലുടൻ. നാലുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരെന്നോടു് സാരിയണിഞ്ഞു് പുറത്തു പൊയ്ക്കൊള്ളാനും വിവരം പിന്നാലെ അറിയിയ്ക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു.

VIII

ഞാൻ മടങ്ങി എത്തുമ്പോൾ പത്രപ്രതിനിധികൾ വിമാനത്താവളത്തിൽ എന്റെ ചുറ്റും കൂടി.

"ആശയുണ്ടോ വഴിയുണ്ടോ?"

"മത്സരം വിഷമമേറിയതായിരുന്നോ?"

"എത്രപേർ പങ്കെടുത്തു?"

അങ്ങിനെയുള്ള നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ട് എന്നെ ശല്യംചെയ്തു.

"കാത്തിരുന്നു കാണുക!" എന്നുമാത്രം ഒറ്റവാക്കിൽ മറുപടികൊടുത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ കാറിൽ കയറി. അന്നത്തേതുപോലെ ഒരിക്കലും പത്രപ്രതിനിധികൾ എന്നെ ശല്യംചെയ്ത ഒരവസരം ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

സൗന്ദര്യമത്സരത്തിന്റെ ആദ്യന്തമുള്ള കാര്യങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്ന നീണ്ട ഒരു വിവരണത്തോടെ അന്നത്തെ പത്രം പുറത്തു വന്നു ഇൻഡ്യൻസൗന്ദര്യമത്സരത്തിൽ വിജയിച്ച അപ്സരസ്സിന്റെ ഒരു വലിയ ചിത്രവും പത്രത്തിന്റെ പ്രധാനപേജിൽ കൊടുത്തിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ പടം എന്റേതായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ സൗന്ദര്യലോകത്തു് ഞാനാദ്യമായി പരാജയപ്പെട്ടു.

അപ്പോഴെയ്ക്കും സാംസ്കാരികസംഘത്തിൽനിന്നും ഒരു നിർദ്ദേശം കിട്ടി. വിദേശത്തേയ്ക്കു പോകാനുള്ള പരി

പാടികൾ തയ്യാറാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു നിർദ്ദേശം. അതോടെ ഒരു പുതിയ ഉണർവുവീണു. ഉത്സാഹത്തോടെ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ദുസ്സഹചിന്തകൾ മനസ്സിൽനിന്നും അകന്നകന്നുപോയി.

യൂറോപ്പിലും, റഷ്യയിലും, ചൈനയിലും, അമേരിക്കയിലുമായി ആറുമാസത്തെ നീണ്ട പര്യടനത്തിനുവേണ്ടി ഞങ്ങളുടെ സംഘം ബോംബെയിലെ ഡംഡം വിമാനത്താവളത്തിൽനിന്നും വിമാനം കയറി. വിമാനം അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്ക് ഞങ്ങളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് കുതിച്ചുയർന്നപ്പോൾ വിദേശത്തു് എനിക്കുണ്ടാകുന്ന സുന്ദരാനുഭവങ്ങൾ മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുകയായിരുന്നു. പൂർണ്ണമാകുവാൻപോകുന്ന അഭിലാഷങ്ങൾ!

ഞങ്ങളുടെ സംഘത്തിൽ ആകെ ഇരുപത്തിയഞ്ചു് ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എഴുത്തുകാർ, കവികൾ സിനിമാനടികളും നടന്മാരും നിർമ്മാണകരും, നർത്തകികൾ, കഥകളിക്കാർ, പത്രപ്രതിനിധികൾ അങ്ങിനെ പലരും. ഉല്ലാസപ്രദമായ ആ യാത്ര സന്തോഷകരമായിരുന്നു.

എവിടെയും ഹർഷപുളകിതമായ സ്വീകരണം. ഹർഷാരവങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ചുംബനങ്ങളും സൗഹാർദ്ദത്തെ പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കുമാറുള്ള ഹസ്തദാനങ്ങളും. കീർത്തിമുദ്രകൾ, ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും അനുഭവപ്പെടാത്ത സൽക്കാരങ്ങൾ!

സംഘത്തിൽ ഞാൻ മാത്രമേ നർത്തകിയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു് അധികസമയം സ്വന്തം

വയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഓരോ നൃത്തം തീരുമ്പോഴും ജനങ്ങൾ കൂട്ടത്തൽ ആവേശഭരിതരായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എവിടെയും ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹപ്രഹർഷങ്ങളും, നന്ദിപ്രകടനങ്ങളും. പരസ്പരം മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും, ഹൃദയം മൂകമായി അഭിനന്ദനങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു.

ഐസനോവും, ബുംഗാനിയും, മാവോയും എന്റെ നൃത്തപാണ്ഡിത്യത്തെ പ്രശംസിച്ചു. അവരെല്ലാം എന്നെ തലോടുകയും ഭാവിനേരുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴെല്ലാം പത്രപ്രതിനിധികളുടെ ക്യാമറായിൽനിന്നും ക്ലിക് ക്ലിക് ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

വിദേശപത്രങ്ങൾ ഒരു ഇൻഡ്യൻ നർത്തകിയെ ലോകനർത്തകിയാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതും വിദേശങ്ങളിലെ ഏറ്റവും പ്രചാരംകൂടിയ പത്രങ്ങൾ! പല വലിപ്പത്തിലും ഭാവത്തിലുമുള്ള നിരവധി ഫോട്ടോകൾകൊണ്ട് പത്രങ്ങൾ എന്റെ പ്രശസ്തിക്ക് മാറ്റുകൂട്ടി. ഗ്രാമങ്ങളിലും എന്നെപ്പറ്റിയുള്ള സംസാരങ്ങൾ ഉയർന്നു. ഒരിക്കലും കരഗതമാവാത്ത ലോകബഹുമാന്യപദവിയുടെ ഉടമസ്ഥയായി ഞാൻ ഉയർന്നു. കാലം എനിക്കു കൂട്ടത്തൽ അനുകൂലമായി വരികയാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി.

വലിയ വലിയ നഗരങ്ങളും, അണഞ്ഞുപോയിട്ടും അണയാത്ത സ്മാരകസ്തംഭങ്ങളും, ശാസ്ത്രീയയുഗം പടുത്തുയർത്തിയ അത്ഭുതകാഴ്ചകളും ഞങ്ങളെവിടെക്കണ്ടു. കണ്ണുകൾ ആ മഹോന്നതകാഴ്ചകളെ നോക്കി പുളകമണിഞ്ഞു—കണ്ണുകൾ!

വിദൂരവും നീണ്ടുനിന്നതുമായ ആ യാത്രയ്ക്കുശേഷം ഞങ്ങളുടെ വിമാനം താവളത്തിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിനില്ക്കുന്ന ജനതതിയെ കണ്ടു് ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. പല വർണ്ണംകലർന്ന പൂക്കൾ തൂന്നിയ ഹാരങ്ങളുമായി സുസ്മേരവദനരായി അവർ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. പരസ്പരം ആശ്ലേഷം ചെയ്തു.

വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ എന്റെ മോഹനപ്രതീക്ഷകൾ വീണ്ടും തകർന്നു ഞാൻ രണ്ടാമതും അച്ഛനില്ലാത്ത ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ അമ്മയാകുവാനുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. മുറതെറ്റാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു് ആ മാസം നടന്നിട്ടില്ല. എനിക്കാകെ ഭീതിയായി.

എനിക്കാദ്യത്തേതുപോലെ വേദനയോ ഭയമോ തോന്നിയില്ല. കാരണം എന്റെ അഭിമാനത്തെ പിടിച്ചു നിറുത്താൻ കഴിവുള്ള ഒരു വ്യക്തി എനിക്കു് തുണയുണ്ടു്. തന്നെയുമല്ല, ആദ്യത്തെ അനുഭവം എന്റെ എല്ലാ പേടികളേയും ദൂരീകരിക്കുകയും ചെയ്തതിനുപുറമേ, ഭ്രൂണഹത്യയിൽ അതുയൊന്നും പേടിക്കാനില്ലെന്നു് തോന്നുകയുംചെയ്തു.

ഞാനിന്നും ഓർക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു് വിമാനത്താവളത്തിൽ കിട്ടിയ ഹാർദ്ദവമായ സ്വീകരണത്തെപ്പറ്റി. ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗത്തിലുംപെട്ട കലാകാരന്മാരും കലാകാരികളും ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വിമാനത്താവളത്തിൽ കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിമാനം താവളത്തിനു മുകളിൽ ചാഞ്ഞുപറന്നപ്പോൾ അവരിൽനിന്നും ആശംസാസന്ദേശങ്ങളും അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളും ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ വിമാനത്താവളത്തിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ പൂമാരിപോലെ പലവണ്ണം കലന്ന പൂക്കൾ ഞങ്ങളെ പുളകമണിയിച്ചു. അന്നെനിക്ക് കിട്ടിയ പൂമാലകൾക്കും, അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കും അതിരില്ലായിരുന്നു. ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും ആ സ്വീകരണവേളയിലെ പുളകപ്രദമായ അനുഭവം എനിക്ക് വിസ്മരിക്കാനാവില്ല

വീട്ടിൽവന്ന് ഒരാഴ്ച യാത്രയുടെ ക്ഷീണം തീർക്കുവാൻ വേണ്ടി പരിപാടികളെല്ലാം റദ്ദുചെയ്തു വിശ്രമിച്ചു. അല്പാഭാവിച്ചു. ആ ദിവസങ്ങളിൽ ഞാൻ നേരേ പോയതു് ആ ഒഴിഞ്ഞ തെരുവിലെ ഭ്രൂണഹത്യാകേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്കായിരുന്നു.

സമയം രാത്രിയായിരുന്നു. നല്ല ഇരുട്ടു്. വഴിവിളക്കുകളുടെ മങ്ങിയ പ്രകാശം നിരത്തിൽ പതിക്കുന്നുണ്ടു്. കലങ്ങിമറിഞ്ഞ ഹൃദയംപോലെ അവയും നിഷ്പ്രഭങ്ങളാണു്.

അർദ്ധരാത്രിയിൽ തന്റെ ആഗമനം അയാൾ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ ഒന്നമർത്തിച്ചിരിച്ചു. എന്നോടിരിയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അയാൾ നിർദ്ദേശിച്ച കസേരയിൽ ഇരുന്നു. ഞാനാകെ കണ്ണോടിച്ചു. ആ വൈദ്യശാലയ്ക്കു് പറയത്തക്കതായി ഒരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. പഴയ കാലൊടിഞ്ഞ കസേരയും, ബഞ്ചുകളും, ഒഴിഞ്ഞ കുപ്പികളും. അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞതിങ്ങിനെയാണു്.

"ഒരുവശത്തുകൂടി വരുന്നു മറുവശത്തുകൂടി പോകുന്നു. ശാപമേറ്റവയ്ക്കാണും നിലനില്ക്കാനാവില്ല"

ആ വാക്കുകൾ അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണെന്ന് പെട്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ വെളിച്ചംകാണാൻ അനുവദിക്കാതെ കുരുതികൊടുത്തിട്ട് സമ്പാദിക്കുന്ന പണത്തിനു് നിലനില്ക്കുവാൻ കഴിയുമോ? വളർന്നു വലുതാകേണ്ട ആ കുഞ്ഞു് ഒരുപക്ഷേ ലോകത്തിനു് ഉപകാരിയാവാം. അല്ലെങ്കിൽ നിരുപദ്രവിയും. കള്ളനോ കൊള്ളക്കാരനോ, വിപ്ലവത്തലവനോ പുരോഹിതനോ, സന്യാസിയോ, നടനോ, നർത്തകിയോ ആയിത്തീരേണ്ട മനുഷ്യജീവിതങ്ങൾ വെളിച്ചംകാണാതെ മരിക്കുന്നു. അഭിമാനം അർഹതയുള്ളജീവിതങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നിച്ചാൽ മനുഷ്യനു് അഭിമാനമുണ്ടോ? കണ്ണുകൾക്കു് മുൻപിലാണു് അഭിമാനമെങ്കിൽ ഹൃദയത്തിന്റെസ്ഥിതി എന്താണു്?

യുക്തിവാദം എന്തായിരുന്നാലും എനിയ്ക്കതു കൂടിയേതീരൂ. കാരണം? ഞാൻ ലോകനർത്തകിയാണു്. പ്രസിദ്ധിയ്ക്കും പണത്തിനുമായി ഞാൻ ജീവിക്കുന്നു. അതിനു വേണ്ടി ഞാനെന്തും ചെയ്യും എന്തും. അതെനിക്കു് ആവശ്യമായിരുന്നു.

എന്റെ രണ്ടാമത്തെ കുഞ്ഞിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി ചെന്നപ്പോളാണു് എന്റെ ആ നാട്ടുവൈദ്യൻ എനിക്കു് ഒരു നല്ലമാർഗ്ഗം ഉപദേശിച്ചുതന്നതു്. അതു ഞാൻ നേരത്തേ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിലും അതുമിനെ മറവിയുടെ മാറാലകൾക്കപ്പുറത്തു് മറഞ്ഞുകിടക്കുകയായിരുന്നു.

"എന്നുമിങ്ങനെയായാൽ ആരോഗ്യവും സൗന്ദര്യവും നശിക്കും. അതിനൊരു നല്ലമാർഗ്ഗമുണ്ട്!"

"എന്താണു മാർഗ്ഗം?" ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി.

"ഒരു വാസിറോമി ശസ്ത്രക്രിയ" അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം കുറച്ചുകൂടി എന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു അടുത്തിരുന്നു.

അയാളുടെ രഹസ്യമുറിയിലിരുന്നു ഞങ്ങളം ജീവിതം രഹസ്യമായി കൈകാര്യംചെയ്യുകയായിരുന്നു. ലോകപ്രശസ്തയായ എന്നെ ഞാനുമായി അവിശുദ്ധബന്ധം പുലർത്തിയെന്നവരുന്നതു ജീവിതത്തിൽ ഒരു വലിയ നേട്ടമായി പലരും കരുതുന്നു. സിനിമാനടികളേയും, നാടകക്കാരേയും യുവതലത്തിന്റെ വിശപ്പു് കാണുന്നതു് അത്തരത്തിലുള്ള ആർത്തിയോടെയാണു്.

പരിഷ്കൃതസാധനങ്ങളംകൊണ്ടു ഭംഗിവരുത്തിയ എന്റെ മാറിടത്തെ അയാളം അമർത്തിത്തടവി. ആ കറുത്തചുണ്ടുകളം എന്റെ ചുണ്ടുകളിലേക്കു് അടുത്തപ്പോളം പുളിച്ചമദ്യം മണക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുൻപു്, മദ്യലഹരിയിൽ മുഴുകിനിന്ന ആ ഭാഗ്യാന്മാർ രാജ്യദ്രോഹികളെ കുരുതികൊടുക്കുന്നതിങ്ങിനെയാണെന്നു് ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. അയാളം പണത്തിനുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുവാൻ മടിയ്ക്കാത്തവനായിരുന്നു. ഭീകരനായ കൊലയാളി!

പാറിപ്പറക്കുന്ന തലമുടിയും, വലിയ മുരുട്ടകളംപുകയുന്ന ചുണ്ടും പുറത്തേയ്ക്കു് വഴുതിവീണതെന്നു് തോന്നിക്കുന്ന നീണ്ടുചുവന്ന പല്ലുകളും, തുറിച്ചുന്തിയ നേത്രങ്ങളും...

അയാളെക്കണ്ടാൽ ബാലപാഠത്തിൽ പഠിച്ച ബകന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിച്ചിരുന്നു.

എനിയ്ക്കയാളെ കാണുന്നതുതന്നെ ഭയമായിരുന്നു. എന്നാലും എന്നിലുള്ള അഭിമാനത്തെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും, എന്തിനും തയ്യാറാകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കാര്യലാഭത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തൊലിപ്പുറമെയുള്ള സ്നേഹം! അഭിമാനസംരക്ഷണം!

IX

ഒരാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ മുന്നിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നതു് സുസ്മേരവദനനായിട്ടാണു്. കാരണം, എന്നിൽ മറഞ്ഞുകിടന്നു് വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ധൂമകേതു അണഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ഞാൻ ക്രൂരതൽ ഉത്സാഹവതിയായിരുന്നെങ്കിലും, എന്റെ ശരീരം രണ്ടാമത്തെ ആ നരബലിയോടുകൂടി ഒന്നിനൊന്നിനു് ക്ഷീണിച്ചുവരുന്നതായി അനുഭവപ്പെട്ടു. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പാനപാത്രത്തിനു് എവിടെയോ സുഷിരംവീണതുപോലെ! ഓ! നാളെ നാളെ! ഞാനൊരു വീനസ്സു് അല്ലാതായിത്തീർന്നാലോ? നുള്ളിനുള്ളിനോവിക്കുന്ന വേദനിക്കുന്ന വിചാരങ്ങൾ ഹൃദയത്തിലേക്കു് ഓടിയോടിവരികയാണു്. വിചാരങ്ങൾ!

ഇനിയും ക്രൂരതൽസംഖ്യ പ്രതിഫലം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ആ നരബലിവിദഗ്ദ്ധൻ ബത്തു്കൺട്രോളിനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ ക്രൂരതൽ മദ്യമത്തനാവുകയും, ഓമർഖയ്യാമിന്റെ തത്വസംഹിതകളിലേയ്ക്കു് ക്രൂരതൽ അടുക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. പരിഷ്കാരവും, പദവിയും, അഭിമാനവും അതിനെല്ലാമുപരിയായി തിളച്ചുയരുന്ന വികാരങ്ങളുമായി ഒരു കന്നിനായെപ്പോലെ പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന എന്നെ അവിടെ വീണ്ടും കൊണ്ടെത്തിക്കുമെന്നു് അയാൾ വിചാരിച്ചിരിക്കണം. ആ വിചാരം ഒരു തെറ്റാണെന്നു് എനിക്കും തോന്നിയില്ല. പ്രശസ്തിക്കുവേണ്ടി

അവയ്ക്ക് കോട്ടംതട്ടാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാനെന്തും ചെയ്യും. അഭിമാനം എപ്പോഴിലുംവലുതായി ഞാൻ കാണുന്നു. അയാളും കരുതുന്നതു് അങ്ങിനെയല്ലേ? കച്ചവടംചെയ്യുന്നവർ അതിന്റെ പുരോഗതിയ്ക്കും ലാഭത്തിനുംവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടുന്നു. നാബലിയാണെങ്കിലും അതും ഒരു ബിസ്സിനസ്സും ജീവിതമാർഗ്ഗവുമാണു്. അതിൽ നിനച്ചിരിയ്ക്കാത്ത ലാഭംകിട്ടും. പക്ഷേ, അതു നിലനില്ക്കില്ല. എന്നാലും ലോകാപവാദങ്ങളിൽനിന്നും കാത്തു രക്ഷിക്കുന്ന ഈ നാട്ടുവൈദ്യൻ പുണ്യവാനാണു്. കാവൽദൂതനാണു് അയാൾ ഒരു പാപഫലം നശിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതുകൊണ്ടു് ഒരാളുടെ ജീവിതം വീണ്ടുകിട്ടുകയാണു്. അപ്പോൾ അയാൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വഴിതെറ്റിവന്ന ഒരു മാലാഖയല്ലേ? ചിറപൊട്ടിഒഴുകുമെന്നു് കണ്ടാൽ അവിടെ ഒരു തുരുത്തിടേണ്ടതു് മനുഷ്യധർമ്മമല്ലേ?

അങ്ങിനെ ഞാൻ രണ്ടാമത്തെമനുഷ്യനെ കൊന്നു. ലോകം അറിഞ്ഞില്ല. ഒരു കണ്ണുപോലും കണ്ടില്ല. ഞാൻ കൊലപാതകിയായി. ലോകം പറഞ്ഞു, പത്രങ്ങൾ എഴുതി ഞാൻ പരിശുദ്ധയാണെന്നു്. മാനംമുട്ടെയുയർന്നിട്ടും പരിശുദ്ധി കളഞ്ഞുകുളിക്കാത്തവൾ ഞാനേയുള്ളുവെന്നു്. അതു വായിച്ചപ്പോൾ നഗ്നസത്യങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽ അടിഞ്ഞുകൂടി വീർപ്പുമുട്ടിക്കുകയായിരുന്നു. കൊലപാതകിക്കു് മനഃശാന്തി എവിടെ?

ലോകത്തിൽ വളർന്നുവലുതാകേണ്ട രണ്ടു മനുഷ്യജീവിതങ്ങൾ വെളിച്ചംകാണാതെ—മണ്ണിന്റെ മണമാസ്വദിയ്ക്കാതെ മരിച്ചു. അല്ലാ—നശിപ്പിച്ചു. ഒന്നുകിൽ ഒരു

വലിയ ആരാദ്ധ്യപുരുഷൻ അല്ലെങ്കിൽ ലോകം അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു തെണ്ടി. ആ തിരിയുടെ മാന്ത്രികശക്തി അവയെ വെള്ളമാക്കി. ഭ്രൂണഹത്യ! ലോകം ഇന്നുവരെ പറഞ്ഞതും, കണ്ടതും, രുചിച്ചുനോക്കിയതുമായ എല്ലാ മാലിന്യങ്ങളും ആ ഒരൊറവാക്കിൽ ഒതുങ്ങിനില്പുണ്ട്. അതു ചെയ്യുന്നവനു് ഭീമമായ സംഖ്യ പ്രതിഫലം കിട്ടുന്നുണ്ടു്. എന്നാലും അയാൾ വളരുകയല്ല. തളർന്നുതകർന്നു നശിയ്ക്കുകയാണു്. നിന്ദ്യവും നീചവും പൊറുക്കാനാവാത്തതുമായ ആ പാപകർമ്മം ചെയ്യുന്നവനെ പരസ്യമായിട്ടല്ലെങ്കിലും രഹസ്യമായി ലോകം മാനിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അരുതാത്തതു പ്രവർത്തിച്ചു് 'അറം' പററിപ്പോയാൽ...! ഒരു കൈത്തിരിമാത്രം മതി അഭിമാനം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ!

നരഹത്യയുടെ ക്ഷീണം നിങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ മറെറാരു ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു് വിധേയയായി. വാസിറോമി ശസ്ത്രക്രിയ. അതു് കൂലയ്ക്കുന്നവാഴയുടെ ക്രമ്പുടയ്ക്കുന്നതു പോലെയാണു്. സ്ത്രീപുരുഷസംഗമം സുഖകരമായിത്തുടരാം; പക്ഷേ, മാതാവാകുകയില്ല. ശരീരം വില്ക്കുന്നവർക്കും, സിനിമാതാരങ്ങൾക്കും, ഇപ്പോൾ ജനപ്പെരുപ്പത്തെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുവാനും മനുഷ്യർ അതു ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. വാസിറ്റോമി ശസ്ത്രക്രിയ. അതു സുഖകരമായിക്കഴിഞ്ഞു്, ക്ഷീണംമാറി പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ജീവിതത്തിനു് ഒരു പ്രത്യേകത അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി.

അവളൊന്നു നിരുത്തി. ആഴിപ്പരപ്പിൽ നിലാവുതട്ടിയ ജലം കിലുകിലെ ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആകാശ

ത്തിൽ മേഘപടലങ്ങൾ നീങ്ങിയപ്പോൾ പൊട്ടിവീണ നക്ഷത്രങ്ങൾ ആഴിയിലേക്കു നോക്കി കണ്ണുചിമ്മുകയായിരുന്നു. ദിക്കുകളുടെ കോണിൽ പ്രകാശം ക്രുദ്ധിക്കുടിവരുന്നു. ആയിരംപാറയുടെ സമീപത്തായി ഒരു വലിയ മീൻ ഗ്ലക് എന്ന ശബ്ദത്തിൽ കൂർച്ചുയർന്നു. അവൻ തെറുപ്പിച്ച വെള്ളത്തുള്ളികൾ ഞങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങളിൽവീണു നനഞ്ഞു.

താടിക്കു് കൈയ്യുമൂന്നി അല്പനേരം ചിന്താമഗ്നയായിരുന്നിട്ടു് അവൾ തുടർന്നു:—

ഇനിയുള്ള എന്റെ ജീവിതം സംഭവബഹുലമാണു്. വേദനയുടെ സംഹാരായിൽ മരുപ്പച്ച കാണാതെ ഞാനലഞ്ഞ വേദനാപൂർണ്ണമായ കഥ; ആ തിക്താനുഭവങ്ങൾ ഓരോന്നും എന്റെ ജീവിതത്തെ പിച്ചിപ്പറിച്ച വേദനയുടെയും ശൽഗദങ്ങളുടെയും കഥയാണു്.

പെട്ടെന്നുണ്ടായ സുഖക്കേടിന്റെഫലമായി വാർദ്ധക്യത്തിലേക്കു് കാലുംനീട്ടിയിരുന്ന എന്റെ അച്ഛന്റെ ആത്മാവു് അനന്തതയിലേക്കു് പറന്നുപോയി ജനിപ്പിച്ചുവളർത്തിയ ആ പിതാവിന്റെ ശരീരം—എന്നെ തഴുകിത്തഴുകി ഓമനിച്ചു്, ലാളിച്ചു് അനുഗ്രഹിച്ച—എന്റെ എല്ലാ ഉന്നതിക്കുംവേണ്ടിമാത്രം പ്രവർത്തിച്ചു് എന്നെ വലിയവളാക്കിയ എന്റെ സ്നേഹമുള്ള പിതാവിന്റെ ജഡം ചിതയിൽ കരിഞ്ഞുകരിഞ്ഞു് വിസ്മൃതമായിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ഞാൻ ബോംബായിലെ ഏറ്റവുംവലിയ നാടകശാലയിൽ മന്ത്രിമാരും, പത്രപ്രവർത്തകരും, കലാനിരൂപകന്മാരുമടങ്ങിയ ഒരു വിദ്വൽസദസ്സിനു മുമ്പിൽ

എന്റെ ശരീരത്തിന്റെ സെക്സ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നഗ്ന നൃത്തം ആടുകയായിരുന്നു. അന്നു് ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നതു് ഒരു നൈലോൺപാവാടമാത്രമായിരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ നിന്നും ഒരു പൂണ്ണറ.ഗായെപ്പോലെ കാണികൾ എന്നെ നോക്കി ഇരിപ്പുറയ്ക്കാതിരുന്നു.

ആ നൃത്തപ്രകടനം കണ്ടിട്ടു് അന്നൊരിക്കൽ ഒരു സെക്സ് പത്രം എഴുതിയതു് ഇന്നും ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

"നടനക്കാരി എന്തെങ്കിലും വേഷമണിഞ്ഞിരുന്നോ എന്നതു് സംശയമാണു്. ഞങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിക്കു് അങ്ങിനെയാണു് തോന്നിയതു്. സദാചാരപ്രേമികൾ കയ്യടിക്കുകയും അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു് അനുമോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുവരുടെക്രൂത്തിൽ മന്ത്രിമാരും, എല്ലാ ലോകസുഖങ്ങളും വെടിഞ്ഞ യതിവര്യന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള നഗ്നതാണ്ഡവങ്ങൾ ഒരു വിരോധാഭാസമല്ലേ? സത്യം സത്യമായിത്തന്നെ കടലാസ്സിലേക്കു പകർത്തുന്ന ഞങ്ങളെ നോക്കി സമുദായം കറുത്ത കണ്ണുരുട്ടുന്നു. അതൊക്കെ പകലല്ല! രാത്രിയിൽ മദ്യവും മങ്കയും സ്വർഗ്ഗം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. നിമിഷനേരത്തെ സുഖം. അതിനു് രാത്രിയും അനുഗ്രഹമാണല്ലേ? അതുവല്ലതും പുറത്തുമിണ്ടിയാൽ തലകൊയ്യുന്ന നീതിശാസ്ത്രം എന്തുകൊണ്ടു് ഇരുട്ടുകൊണ്ടു് ഓട്ടയടയ്ക്കുന്നു?"

എന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികനിലവാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ആ റിപ്പോർട്ടെങ്കിലും ഞാനതിനെ എതിർത്തില്ല. അപ്പോഴെയ്ക്കും ആ റിപ്പോർട്ടിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ക്രൂരത പരിപാടികൾ എനിക്കു് വരാൻതുടങ്ങി.

ബോംബയിൽതന്നെ നിരവധി നിശാസദനങ്ങളിൽ ഞാൻ വളരെയേറെ നഗ്നനൃത്തങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണത്തിനുവേണ്ടി ഒരു വലിയസദസ്സിന്റെ മുമ്പിൽ ആദിമമനുഷ്യരെ അനുകരിക്കുവാൻപോലും എനിക്ക് മടിയില്ലായിരുന്നു.

അന്നത്തെ പരിപാടിയുടെ 'ഫ്ളാഷ്' പടങ്ങളും പത്രങ്ങളിൽ കണ്ടപ്പോൾ എന്നെ അറിയാവുന്ന പലരും മൂക്കത്തു വിരൽവച്ചുകാണും. അപ്പോഴെല്ലാം എനിക്ക് തോന്നിയതു് അവരെല്ലാം എന്റെ പുരോഗതിയെ എതിർക്കുന്നവരാണെന്നാണു്.

നൃത്തം തീർന്നു. ജനങ്ങളിൽനിന്നും അഭിനന്ദനങ്ങളും നിണ്ടുനിന്ന കരഘോഷങ്ങളും ഉയർന്നപ്പോൾ, മദ്രാസ്സിൽ എന്റെ ബംഗ്ലാവിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള ശ്മശാനത്തിൽ മാവിൻവിറകുകൾ കൂട്ടിയുയർത്തിയ ചിതയിൽ എന്നെ ഞാനാക്കിയ അച്ഛന്റെ തലയോട്ടു് പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയായിരുന്നു.....! എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛന്റെ തലയോട്ടു്.....!!

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അഭിലാഷം എന്താണെന്നറിയുവാൻപോലും എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവിലപ്പെട്ട ഉപദേശം...ഒരച്ഛൻ തന്റെ ഏകമകൾക്കു്— അവൾ എത്രതന്നെ തെറ്റുകാരിയായിരുന്നാലും എന്തെങ്കിലും ഒരു വാക്കു് പറയുവാനുണ്ടായിരിയ്ക്കുയില്ലേ? ഉണ്ടായിരുന്നു...അതുതീച്ചയാണു്...പക്ഷേ, എനിക്കതിനു് കഴിഞ്ഞില്ല. അച്ഛന്റെ അന്ത്യദിനങ്ങളും കൺമുൻപിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഞാൻ പുറപ്പെട്ടതു്. അച്ഛനെ

ക്കാം വലുതായി ഞാൻ കരുതിയിരുന്നതു് എന്റെ നഗ്ന പ്രദർശനംകണ്ടു് വികാരമിളകിയ മനുഷ്യരിൽനിന്നുമുയരുന്ന നിലയ്ക്കാത്തകരഘോഷം മാത്രമായിരുന്നു. അതെനിക്കു് കിട്ടി. നീണ്ടുനിന്നകരഘോഷം. ആ ശബ്ദം ഇപ്പോഴും എന്റെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, അതുനടക്കുമ്പോൾ അങ്ങകലെ അതിനിടയാക്കിയ മനുഷ്യൻ—ഏകമകളെ ഒരുനോക്കുപോലും കാണാൻ തരപ്പെടാതെ കണ്ണടഞ്ഞു. കല്ലിച്ചകണ്ണുകളുടെ ഉടമസ്ഥൻ.

അവളൊന്നു നിറുത്തി. വെളിച്ചം മുഖത്തു് തങ്കനിറം പകർന്നപ്പോൾ ആ ദീപ്തിനശിച്ച നയനങ്ങളിൽനിന്നും നിണമണിഞ്ഞ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ അടർന്നുവീഴുന്നതു് ഞാൻ കാണുകയും, നെഞ്ചുപൊട്ടിയുയരുന്ന ഗൽഗദം കേൾക്കുകയുംചെയ്തു. അവൾ വീണ്ടും കഥപറയാൻ തുടങ്ങി. ഗൽഗദം വാക്കുകളിൽ തട്ടിമുട്ടിനിന്നു.

അച്ഛന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്നു് ആ ചിതയിൽ മറെറാരു തീയാളി. അമ്മ! വാത്സല്യത്തിന്റെ രണ്ടുനിറകുടങ്ങൾ! നിയതിയുടെ കൊടുങ്കാറ്റു് ഉന്മൂലനത്തെയുപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഏകയായതുപോലെയും, കാത്തുസൂക്ഷിച്ച പ്രതാപങ്ങളും പ്രശസ്തിയും പ്രിയപ്പെട്ടവരും എന്നിൽനിന്നും ഓടിയോടി അകലുന്നതായും എനിക്കു് തോന്നി. വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന വേദനകൊണ്ടു് ഉരുക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ അഗ്നിയില്ലാത്ത അവകാശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ!

* * * *

X

ലോകത്തിൽ പുതിയപുതിയ പുരോഗതികളും, വിപ്ല
വങ്ങളും നാമ്പെടുക്കുകയായിരുന്നു. മാരകായുധങ്ങളോടുള്ള
നിരായുധീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളും, പട്ടാളവിപ്ലവങ്ങളും
നടന്നു. മുതലാളിത്തവും അടിമത്തവും തമ്മിൽ ഏറ്റു
മുട്ടി. ഇറാക്കുവിപ്ലവത്തെത്തുടർന്ന് സേച്ഛാധിപതികം
മരിക്കുകയും ജനങ്ങൾ അധികാരത്തിൽ കടന്നുകൂടുകയും
ചെയ്തു. യുദ്ധക്കൊതിയന്മാർ പച്ചയിറച്ചിയ്ക്കുവേണ്ടി
കൊതിമൂളലോടെ പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന വ്യാഘ്രങ്ങളെപ്പോലെ
ഓടിനടന്നു. ഒരു ഭീകരതയും നിശ്ചലാവസ്ഥയും. ഒരു
ഭയത്തിന്റെ കരിനിഴൽ ലോകത്തിന്റെ മുകളിൽ ഒരു
നൈലോൺസാരിവിരിച്ചിട്ടതുപോലെ കിടക്കുന്നു. ഒന്നു
കിൽ നാശം!...അല്ലെങ്കിൽ.....അല്ലെങ്കിൽ.....പറയാ
നൊരുനാവും പൊങ്ങുന്നില്ല.

കാലംപോയപുരോഗതിയുടെ പിന്നാലെ കലയും
പോവുകയായിരുന്നു. പത്താം നൂറ്റാണ്ടിൽനിന്നും ഇരു
പതിൽ എത്തിയപ്പോൾ കലയുടെ പുരോഗതി മുപ്പതാം
നൂറ്റാണ്ടിലെപ്പോലെ തോന്നി. പുതിയ പുതിയ ആവി
ഷ്കരണരീതികളും കലാകാരന്മാരും കലയുടെ കുരുക്ഷേത്ര
ത്തിൽ പൊറുവീണു. പഴമയുടെ സുവർണ്ണമുദ്രകളുമായി
നാടടക്കിവാണിരുന്ന കലാകോവിലിലെ ദേവീദേവന്മാരുടെ
പ്രത്യക്ഷം നശിച്ചു. അവിടെ കലയുടെ കമനീയത വഴി

ഞ്ഞൊഴുകുന്ന ദേവീദേവന്മാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. യുവത്വം വാർദ്ധക്യത്തിനു് വഴിമാറുമ്പോൾ അവയവങ്ങളിൽ കണ്ടുവരാറുള്ള അനുഭവം പഴയകലാഭക്തന്മാർക്കുണ്ടായി. പുതിയതിനോടു് ഒരു വിപ്രതിപത്തി, ഒരു വിരസത. കലയും ജനങ്ങളും പുതുമയെ നോക്കിപ്പോവുകയാണു്.

കല പുതിയ പുതിയ രൂപങ്ങളും, ഭാവങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കുകയും, നടപ്പിൽവരുത്തുകയുമാണു്. കലാകാരന്മാർ കലയുടെ തൃക്കോവിലിൽ ജീവിതം അർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കണ്ടുകണ്ടു് കണ്ണുമടുത്ത കലാസൃഷ്ടികളെ കാലവും, കലാകാരന്മാരും മടുത്തു പുറംതള്ളി. അവിടെ പുതുമയുടെ ദേവത ചിലമ്പുകെട്ടിനിന്നാടുകയാണു്. കത്തിയുയർന്ന ചിത കെട്ടടങ്ങി. ആ വളക്കൂറുള്ള മണ്ണിൽനിന്നും ഒരു നവചൈതന്യം പൊട്ടിവിടരുകയാണു്. പുരോഗമനാശയങ്ങൾ! അവയുടെ അസൂയാർഹമായ വളർച്ചയോടെ കലയാകുന്ന അമൃതം പൊൻപാത്രങ്ങളിൽനിന്നും മൺചട്ടികളിലേക്കു് വീണുതുടങ്ങി.

കാലത്തിന്റെ കൈകളിൽ തട്ടിത്തടഞ്ഞു് മനുഷ്യൻ വീണ്ടും വെളിച്ചംനോക്കിത്തിരിയുകയാണു്. ശാശ്വതമായ വെളിച്ചം! അവൾ പറഞ്ഞു:

ജീവിതത്തിലെ നീളമുള്ള വഴിത്താരയുടെ മുപ്പത്തിയഞ്ചുമൈൽക്കുറ്റികളും നാലുഫർലോംഗും ഞാൻ പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞു. അന്നോളമുള്ള ആ ജീവിതം സംഭവബഹുലമായിരുന്നു. അസൂയാർഹമായ പുരോഗിയായിരുന്ന എന്റെ ജീവിതം. വിപ്ലവാത്മകവും കലാസുഭഗവുമായ ഒരു സമീ

പനമായിരുന്നു അതു്. വിജയവും വിജയവും തമ്മിൽ ക്രൂട്ടിമുട്ടി. പരാജയം ആ ജീവിതവഴിത്താരയിൽ ഒരു കാട്ടുമുള്ളുകൊംപോലും വലിച്ചെറിഞ്ഞില്ല. എനിക്കു് അഭിമാനത്തോടെ പറയുവാൻ കഴിയും, എന്റെ പാട്ടും നൃത്തകൃത്യങ്ങളും പ്രേക്ഷകവൃന്ദങ്ങളിൽ അനശ്വരങ്ങളാണെന്നു്! ആ വിശ്വാസം ഇന്നും എന്റെ ചേതനയിൽ പുളകമുണത്തിക്കൊണ്ടു് തൈത്തെന്നലായി വീശിയടിക്കുന്നു!

പുതിയ കലാകാരികളുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ കലാക്കമ്പോളത്തിൽ എന്റെ വിലയിടിഞ്ഞു. വിലയിടിഞ്ഞ നടിയും പ്രായംതെറ്റിയ കന്യകയും പൊതുരംഗത്തു് വില്ല നച്ചരക്കുകളല്ല. നിർമ്മാതാക്കൾ പുതിയ പുതിയ താരങ്ങളെ തേടിപ്പോയി. പാടാനും ആടാനും കഴിയുന്ന, അവയവങ്ങൾക്കു് ഓജസ്സും കരുത്തുമുള്ളവരെത്തേടി. അങ്ങിനെയുള്ളവർ വളന്നുവരുന്നുണ്ടു്. ഒരു തലമുറ തളന്നപ്പോൾ മറെറാന്നു് തളിർക്കുകയാണു്. വഴിമാറിക്കൊടുക്കാൻ നിർബന്ധിതമാണു്. ഒരു പുസ്തകം തന്നെയുംപിന്നെയും, വീണ്ടും വീണ്ടും എങ്ങിനെയാണു് വായിക്കുക? എന്നാൽ നമ്മുടെ കലാലോകം അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നില്ലേ? ചെയ്യുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്!

ദിവസത്തിൽ ആറും ഏഴും പരിപാടികൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന എനിക്കു് ഒന്നു്, രണ്ടു് എന്നായി. പിന്നീടു് അതു് പ്രതീക്ഷയ്ക്കതീതമായിത്താണു. അപ്പോൾ എന്റെ വരുമാനത്തിലും ഗണ്യമായതുക കുറഞ്ഞു. ആരാധകന്മാരും അഡംബരങ്ങളും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവന്നു. അവരെല്ലാം പുതുമുഖങ്ങളെ ആരാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അന്നന്നു് വരിക, അതുകൊണ്ടു് സുഭിക്ഷമായി ജീവിക്കുക; ഭാവിയിലേക്കു് നീക്കിവയ്ക്കുക—അങ്ങിനെ ഒരു പ്രശ്നമേ എനിക്കില്ലായിരുന്നു. എന്റെ പ്രശസ്തിയും വരുമാനങ്ങളും ഒരുകാലത്തും മങ്ങിമയങ്ങുകയില്ലെന്നുള്ള ഒരു തന്റേടമായിരുന്നു എനിക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. അങ്ങിനെ മുഴുവൻസമയവും ഏകാന്തത മുറിനില്ക്കുന്ന ഒരു പുതിയ ചുറ്റുപാടിലേക്കു് ഞാൻ മന്ദം മന്ദം നീങ്ങുകയായിരുന്നു.

എന്നെ ആദ്യം സ്ത്രീപുരുഷസംഗത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദത്തിലേയ്ക്കു് വലിച്ചിഴച്ച ആ സിനിമാമുതലാളി പട്ടണത്തിൽതന്നെ നാലു് സിനിമായുല്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനാണു്. അവിടെനിന്നും കൊല്ലംതോറും നിരവധിചിത്രങ്ങൾ, അയാൾ സ്വന്തനിലയ്ക്കും, അല്ലാതെയും വെളിയിൽ വരുത്തുന്നുണ്ടു്. അതിലെല്ലാം കഴിവും മിഴിവുമുറ്റ പുതുമുഖങ്ങളാണു്. നാളത്തെ വഴിത്താരയിൽ പ്രശസ്തിയും വരുമാനവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന പുതുമുഖങ്ങൾ! അവർക്കെല്ലാം ഭാവിയുണ്ടു്. വളരാനും വികസിക്കാനും അർഹതയുണ്ടു്. ഞാൻ കരിന്തിരികത്തുന്ന തകരവിളക്കാണു്, ആ വൈദ്യുതദീപങ്ങളുടെ ദീപ്തിക്കുമുൻപിൽ!...

ദിനംതോറും പരിപാടികൾ ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങിവന്നപ്പോൾ കലാരംഗത്തു് ഞാൻ ഒരധികപ്പറ്റായതുപോലെ തോന്നി.

ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണു്. ഒരുദിവസം ഞാൻ കലാവേദിയിൽനിന്നും എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി പിന്മാറിയതായിട്ടുള്ളവാർത്ത പത്രങ്ങൾക്കു് നൽകി. പത്രങ്ങൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒരുകാലത്തു് പ്രശസ്തയായിരുന്നവളാണു്

താനെന്നോ, തന്റെ പടംകൊണ്ട് പത്രത്തിന്റെ പ്രചാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഉപകരിച്ചതെന്നോപോലും കാണിച്ചില്ല. ഒരു പ്രാദേശികലേഖകൻ കൊടുത്ത റിപ്പോർട്ടുപോലെതന്നെ അതും ചേർത്തു. പത്രത്തിന്റെ ഒരിരുണ്ട മൂലയിൽ! അതിൽക്കൂടുതലൊന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരുകാലത്ത് ആ പത്രങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ ഒരു വാക്കിനുവേണ്ടി, ഒരു നല്ല ചിത്രത്തിനുവേണ്ടി എന്തു മാത്രം കാത്തുനിന്നിട്ടുണ്ടെന്നോ?

പരിപാടികളൊന്നുമില്ലാതെ വീട്ടിൽ തനിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി വിചാരമുണ്ടായി. ഹൃദയംതുറന്നു സംസാരിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കുവാനും ഒരാളുണ്ടാവണം. ആഗ്രഹങ്ങൾ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നടുക്കുകയാണു്. എന്താണുവഴി? അങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ഒരു ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ മുട്ടിക്കുടിയിരിക്കാൻ ചേതന എന്നോട് മന്ത്രിച്ചു. അതെപ്പോവിധത്തിലും ഒരു സുഖമുള്ള പുത്തൻജീവിതത്തിനു് പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നു് തോന്നുകയും ചെയ്തു.

തലയ്ക്കുള്ളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന പൊൻവെളിച്ചവുമായി ഒരു പുതിയജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ ഉഴറി. മധുരിക്കുന്ന ദാമ്പത്യം!

എന്റെ അണയാത്ത അഭിലാഷങ്ങളുമായി പല ഹൃദയകവാടങ്ങളും ഞാൻ മുട്ടിനോക്കി. എന്റെ നല്ലകാലത്തെ ശരിക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ ആ പുരുഷന്മാരുടെ മുമ്പിലെല്ലാം പ്രേമത്തിന്റെ ഭിക്ഷാപാത്രവുമായി ഞാൻ ചെന്നു. അവരെല്ലാം തന്നെനോക്കി പരിഹാസ

ച്ചിരിയോടെ അകന്നുമാറി. അവക്കൊന്നും കിളവിയെ വേഠംക്കാൻ സമ്മതമില്ലത്രെ! അവക്കെല്ലാം താരുണ്യം തളിത്തുനിൽക്കുന്ന അംഗനാമണികളുണ്ട്,—പരിചരിക്കാൻ, സ്നേഹത്തിന്റെ സുന്ദരഗാനവുമായി മുട്ടിയുരുമ്മിക്കഴിയാൻ. സുമതി, വിലാസിനി, അംബിക, ചന്ദ്രിക, അങ്ങിനെ പോകുന്നു പുതുമുഖങ്ങളുടെ നീണ്ട പട്ടിക. അവക്കൊക്കെ പ്രസവിച്ചു് പരിശുദ്ധിനശിക്കാത്ത ശരീരങ്ങളും, ആയിരമായിരം മഴവില്ലകഠം തെളിയുന്നതും, നടക്കുമ്പോഠം കൊള്ളിയാനിളകുന്നതുമായ കവിളിണകളും, ചോരച്ചുണ്ടുകളുമുണ്ടു്. അവയൊക്കെ യാതൊരു പ്രതിഫലവും ക്രടാതെ അവരുടെ എല്ലാം മുമ്പിൽ കാഴ്ചവയ്ക്കുവാനും തയ്യാറാണു്. കാലം അവരിൽ വിളവിറക്കിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞ പാടമാണു്. വെള്ളംകാണാതെ ഉണങ്ങിവരണ്ടുതുടങ്ങിയ, കഷ്കൻ എത്തിനോക്കാത്ത വയലുകഠം! എനിക്കിനി വളച്ചുയില്ല, തളച്ചുയും തകച്ചുയുമാണു്.

ഹൃദയത്തിന്റെ ഒടുങ്ങാത്ത വികാരാവേശങ്ങളോടെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കാൻവേണ്ടി ഉഴറിനടന്നു. എനിക്കു് സ്നേഹിക്കണമെന്നുണ്ടു്. ഓരോ അണുവിലും പൂൽത്തുരുമ്പുകളിലും ഞാൻ സ്നേഹം കാണുന്നു. പ്രേമിക്കാൻ ഹൃദയം തുടിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവയൊന്നും എന്നെനോക്കി മൃദുവായിപ്പോലും മന്ദഹസിക്കുന്നില്ല. ഒരു പുഞ്ചിരിയോ സ്നേഹമൂറുന്ന ഒരു വാക്കോ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ! ഇല്ല. ആരും അതിനു തയ്യാറാകുന്നില്ല. ലോകത്തിന്റെ കരളിൽനിന്നും സ്നേഹത്തിന്റെ കണിക കൃതഘ്നതയില്ലാത്ത സമുദായക്കൊടുങ്കാറ്റു് ഊതിപ്പറപ്പിച്ചതുപോലെ എനിക്കു

തോന്നി. കമ്പോളത്തിൽ എല്ലാവിധത്തിലും വിലയിടിഞ്ഞ ഒരു സിനിമാനടിയെ സ്നേഹിക്കാനാളില്ല. സ്നേഹവുമായി ചെന്നാൽ കിറുക്കാണെന്നു പറയുകയാണു് ലോകം. ഹോ! ഇവിടെ ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീ ജനിക്കാതിരിക്കുകയാണു് നല്ലതു്. അഥവാ ജനിച്ചുപോയാൽ അവൾ അഭിലാഷമില്ലാത്തവളായിരിക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ കണ്ടിട്ടും കാണാത്ത മട്ടുകാട്ടി നടക്കണം. വിലയിടിഞ്ഞ യുവതിയുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ വിലതീരാത്തതാണു്. പക്ഷേ അവ പൂർണ്ണമാവുകയില്ല.

അയല്പക്കാരികളായ പെണ്ണുങ്ങൾ പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ ഒക്കത്തു വഹിച്ചുകൊണ്ടു് മുറ്റത്തുകൂടി ലാത്തുമ്പോൾ, കണ്ണാനന്ദകരങ്ങളായ ഉറക്കുപാട്ടു് പാടുമ്പോൾ, പിഞ്ചുകാലുകൾ പഞ്ചാരമണലിൽ ഇളകിയിളകി ഓടിക്കളിക്കുമ്പോൾ, ഇന്നലെവരെ ചിന്തിക്കാത്ത മാതൃത്വത്തിന്റെ വേദനകളോടെ ഞാനെന്റെ മട്ടുപ്പാവിൽ വിഷാദമഗ്നയായി അങ്ങിനെ നിൽക്കും. എന്നിലെ സ്ത്രീത്വം പൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി കൊതിക്കുന്നു. എനിക്കു് ഒരമ്മയാവണം. നൊന്തുനൊന്തു പെറണം. അത്യാഗ്രഹമാണു്. അന്തമില്ലാത്ത അത്യാഗ്രഹം. ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിന്റെ ഓമനമുഖം, പല്ലില്ലാത്ത ഹൃദയാവർജ്ജകമായ മൃദുമന്ദഹാസം. എല്ലാം എല്ലാം എന്റെതാണെന്നു് പറയുവാൻ എന്തൊരു ആശയാണെന്നോ? ഹോ! അതിനു് കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!... മാതൃത്വം ചില ചിന്തകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു് കുത്തിനിറയ്ക്കുകയാണു്. അമ്മയാവണം. കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്തണം. അതിനെല്ലാമുപരിയായി ഒരു പുരുഷൻ സ്നേഹിക്കാൻ വേണം. അത്യാഗ്രഹങ്ങൾ! ആശയുടെ അടി

ത്തട്ടിൽനിന്നും ഹൃദയത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിലേയ്ക്ക് പറന്നുപറന്നു വരികയാണു്.

ജീവിതത്തിൽ കടുത്ത നൈരാശ്യം കടന്നുകൂടി ജീവിക്കണം. മതിയായ വരുമാനമില്ല. എന്നാലും എനിക്കതിൽ ഖേദമില്ല. പട്ടിണികിടന്നു മരിക്കാനും ഞാൻ ഒരുക്കമാണു്. അവിടെയും ഒരു പുരുഷന്റെ കരുത്തുള്ള കരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങി അമർന്നു മരിക്കാൻ ഞാൻ കൊതിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിലിന്നോളം ദാമ്പത്യത്തിന്റെ മധുരിക്കുന്ന ചൂടു് ഞാനറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതറിയാൻ എന്തൊരു കൊതിയാണെന്നോ? ഈ വൈകിയവേളയിലും ഞാനതിനു് കൊതിക്കുന്നുണ്ടു്—ഒരു പുരുഷന്റെ കിടക്കയിൽ ചൂടുപറ്റിക്കിടന്നുറങ്ങാൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരിക്കുന്ന ചുംബനത്തിൽ എല്ലാംമറന്നു് അങ്ങിനെ കഴിയാൻ! പക്ഷേ, എനിക്കിനി അതിനു് കഴിയുമോ?

എനിക്കു കാഴ്ചയിൽ സുമുഖനായ ഒരു കാർഡ്രൈവറുണ്ടായിരുന്നു—ദാമു. ഉറച്ചുരുണ്ട ആ മാംസപേശികൾ കാണുമ്പോൾ എനിക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ആവേശമുയരും. ആ വിരിഞ്ഞമാറിൽ വളർന്നുനില്ക്കുന്ന കറുത്തരോമങ്ങൾ നോക്കി പരിസരം മറന്നു് ഞാനെത്രസമയം നിന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്നോ? ഞാൻ പുരുഷനെ നോക്കുന്നതുതന്നെ ഒരമ്മയാകുവാനുള്ള ആവേശത്തോടെയാണു്. ഇന്നു് എനിക്കതിനു് കഴിവില്ല. എന്നാലും മാതൃത്വത്തിന്റെ മധുരിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ ഹൃദയത്തിൽ കൊരുക്കുന്ന പൂമാലകൾ അങ്ങിനെയാണു്. സ്നേഹസമ്പന്നനായ ഒരു ഭർത്താവിനെപ്പോലെ 'അദ്ദേഹം' എന്നു വിളിക്കാൻ ഒരു പുരു

ഷൻവേണം. മനസ്സ് ഹൃദയത്തോട് അങ്ങിനെ മന്ത്രിക്കുകയാണു്. ജീവിതത്തിന്റെ കെട്ടുപിണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ കരുക്കവിടത്തി മുന്നോട്ടുപോകണമെന്നുള്ളതോന്നൽ പെരുകിപ്പെരുകിവരുന്നു. പക്ഷേ അതു വെറും ആശകൾ മാത്രമാണു്. പൂർണ്ണമാവാത്ത ആശകൾ!! ആ തോന്നൽ എനിക്കു് പൂർണ്ണതനൽകുന്നില്ല. എന്നിലെ സ്ത്രീ ഇന്നും അഭിലാഷങ്ങളുടെ കലവറയും, രഹസ്യങ്ങളുടെ കെട്ടഴിക്കാത്ത ഭണ്ഡാഗാരവുമാണു്. അങ്ങിനെയാണല്ലോ സ്ത്രീകൾ മുഴുവനും. ഞാൻ ഒരു കൊച്ചു നർത്തകിയായി ഉയർന്നപ്പോൾ അഭിനയിച്ചു് അഭിനന്ദനങ്ങൾ നേടിയ പ്രേമരംഗങ്ങൾ ഇന്നതിലും തന്മയത്വമായി അഭിനയിക്കാമെന്നു് തോന്നുകയാണു്. അന്നൊരു നേരിയ ലജ്ജ എന്നിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ഇന്നതില്ല. പകരം അഭിലാഷം കുത്തിനിറച്ച ഹൃദയം ഹൃദയത്തിനുവേണ്ടി തിമിർക്കുന്നു. അന്നത്തെനായകൻ ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു. ഇന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന നായകൻ സ്വപ്നമല്ല. യാഥാർത്ഥ്യമാണു്. തനിസത്യം. എന്നിലെ സ്ത്രീ അവളുടെ ചാപല്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്നെ അലട്ടുന്നു. ഒരു ദാമ്പത്യത്തിനും, അമ്മയാകാനുംവേണ്ടി ഞാനെന്തുമാത്രം കൊതിക്കുന്നു.

എനിക്കിനി ഒരമ്മയാകാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാലും ഒരു പുരുഷന്റെ വിരിഞ്ഞമാറിൽ മനസ്സും ഹൃദയവും, സ്വസ്ഥമാക്കിവച്ചുകൊണ്ടു് സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദത്തിൽ അല്പസമയം എല്ലാം മറന്നൊന്നിരിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ! എനിയ്ക്കതിനു് കഴിയില്ല. ഞാൻ മരിച്ചാലും അവശേഷിക്കുന്ന ഒരു വിചാരം ഇതൊന്നുമാത്രമായിരിക്കും.

XI

പട്ടണത്തിലെ പുറമ്പാടുകളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ പരിതഃസ്ഥിതിയില്ലാതെവന്നപ്പോൾ എനിക്ക് മദ്രാസിൽനിന്നും താമസംമാറേണ്ടതായിവന്നു. അപ്പോൾ എനിക്കു സ്വന്തമെന്നുപറയാൻ ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്ന ബംഗ്ലാവും ഒരു പുതിയമോഡൽകാറും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുരണ്ടുംക്രൂടി നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ എനിക്ക് സ്വന്തമായിട്ടൊന്നുമില്ല. ഉണങ്ങിത്തുടങ്ങിയതും അതിനുള്ളിൽ അഭിലാഷങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണിമകാണാതെ ഞെരിഞ്ഞുതകരുന്ന ഒരാത്മാവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ശരീരവും മാത്രമേയുള്ളൂ. അതുമായി ഞാൻ ഇറങ്ങിനില്ക്കേണ്ടതു് നീണ്ടുപരന്നുകിടക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിലെ പൊതുനിരത്തിലാണു്. എന്നാലും എനിയ്ക്കതിൽ ഖേദമില്ലായിരുന്നു. ഞാനിന്നു് രോഗിയാണു്. വികാരത്തിന്റെ തിരത്തള്ളൽ പ്രവാഹത്തിൽ ഒലിച്ചുപോയ എനിക്ക് പുറത്തുപറയാൻപാടില്ലാത്ത മഹാരോഗങ്ങൾ അകത്തു് അടിഞ്ഞുകൂടുകയായിരുന്നു. അവ നാളെ രക്തധമനികളിൽ കടന്നുക്രൂടി എന്റെ ആത്മാവിനെയുംകൊണ്ടു് പറന്നുപോകും. എന്നാലും അണയാത്ത എന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ ഇനി ഒരിക്കലും അണയുകയില്ല. നരകത്തിലും, സ്വർഗ്ഗത്തിലും, എവിടെയായിരുന്നാൽത്തന്നെയും എന്റെ

അഭിലാഷങ്ങൾ എന്നും ശാശ്വതങ്ങളായിരിക്കും. അഭിലാഷങ്ങളും അതിനോടൊപ്പം കൂറെ വേദനകളും.

ഞാൻ പട്ടണത്തിൽനിന്നും ഏതെങ്കിലും ചെറിയ ടൗണിലേക്ക് താമസം മാറ്റുവാൻ ആലോചിച്ചുവരുവെയാണ് ആ സംഗതി നടന്നതു്. അന്നൊരിക്കൽ ഞാൻ എന്റെ ഡ്രൈവർ ദാമുവിനോടു് എനിയ്ക്കുള്ള വിലതീരാത്ത അഭിലാഷങ്ങൾ അറിയിച്ചു. അതുകേട്ടപ്പോൾ അയാൾ ഒന്നുംമിണ്ടിയില്ല. ഹാസ്യസൂചകമായി ഒന്നു മന്ദഹസിക്കുകമാത്രംചെയ്തു. മൂന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ കണക്കുതീർത്തുപിരിഞ്ഞപ്പോളാണു് ആ മന്ദഹാസത്തിന്റെ അർത്ഥം എനിക്കു് വ്യക്തമായതു്. ഞാൻ ക്രൂരതൽ ക്രൂരതൽ വിരൂപയായിത്തീരുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. എന്നിലെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മധു എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി വറ്റിവരണ്ടുപോയി. ക്രൂരതൽ വേദനയും, അവയുയർത്തുന്ന വിചാരങ്ങളുമായപ്പോൾ ഞാൻ ക്രൂരതൽ ക്ഷീണിതയും, വിരൂപയുമായി. എണ്ണതീരുമ്പോൾ വിളക്കു് കെട്ടുപോകുന്നതുപോലെ ചൂടുള്ളവിചാരങ്ങൾതട്ടി എന്റെ രക്തം വറ്റിപ്പോവുകയായിരുന്നു. അങ്ങിനെവന്നപ്പോൾ ഓരോനിമിഷവും ഞാൻ എന്നെ അവിശ്വസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കാലംകഴിഞ്ഞ ഒരു പൂവുപോലെതോന്നി എന്റെ ഭാവി—മനോഹാരിതയും, വാസനയും, സൗഭാഗ്യവും നഷ്ടപ്പെട്ട—കൊഴിഞ്ഞുവീഴാറായ ഒരുറോസാപുഷ്പം. അതാണിന്നു ഞാൻ. അങ്ങിനെയുള്ള ഞാൻ എന്തിനു് പുരോഗതിക്കുള്ള അഭിലാഷങ്ങളെ മാടിവിളിക്കുന്നു. എനിക്കു അഹ

തയില്ലാത്തതാണോ ദാമ്പത്യവും, അതിന്റെ സുന്ദരവശങ്ങളും. ഇല്ല. ഞാനിനി സ്വപ്നത്തിലേ ഒരു പുരുഷനെ കാണൂ. അതിൽ സുഖം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഞാൻ ഭാഗ്യവാണു്. ഭാവനയിൽമാത്രം വികാരവിനിമയം ചെയ്യുന്ന ഭാര്യ! അങ്ങിനെയായിരിയ്ക്കാൻ ഒരു സ്ത്രീക്കു് കഴിയുമോ? കഴിയും. കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിൽ യുവതികഠം അങ്ങിനെ ജീവിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അതും വിശ്വാസമാണു്. ആ വിശ്വാസത്തെയും അതിലംഘിക്കുന്ന വാർത്തകഠം ലോകം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിന്റെ ഓവുചാലുകളിൽനിന്നും ലോകം ഒരുദിവസംപോലും വളച്ചുഎത്താത്ത കൈക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഠം അവിടെയും വികാരങ്ങഠം അമരുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ദാസികഠംക്കു് ദൈവമായിരിക്കും ഭർത്താവാകുന്നതു്. ഒരു വാക്കാൽ ഈ ലോകത്തിലെ സർവ്വചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടെന്നു് മതംപഠിപ്പിക്കുന്ന ദൈവത്തിനു് ഒറ്റവാക്കുകൊണ്ടു് ഒരു കന്യകയെ മാതാവാക്കിക്കൂടെ? എന്നാലും മൂകഭീകരമായ ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു മൂരിക്കുട്ടനും എത്തിനോക്കാറില്ല. വിശ്വാസം അതാണു്. അനുഭവമോ? നേരേ മറിച്ചും. എന്നാലും അവിടെ അയയ്ക്കുന്ന കന്യകകളുടെ ചാരിത്രം അവഹേളിയ്ക്കപ്പെടുന്നില്ല. കടവും തീയും പോലെ പുരനിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന പെൺമക്കളെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുവാൻ വെമ്പിനില്ക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളുടെ അറ്റുപോകാത്ത വിശ്വാസമാണു്. കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിൽ ചാരിത്രം പിച്ചിപ്പറിക്കില്ല! വീട്ടിൽനിന്നാൽ വല്ല 'പിള്ളകളി'യും മകളുടെ കളി തെറ്റിച്ചാലോ? കെട്ടുറപ്പുള്ള ആ മൂകഭീക

രതയിലേക്കു് കടത്തിവിട്ടാൽ വികാരങ്ങൾ സ്വന്തമായി നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളും. അതു് കുടുംബത്തിനു് ക്രൂതൽ സൽക്കീർത്തിക്കു് കാരണമാണു്. അവിടെയും പെണ്ണു പെറുന്നുണ്ടു്. കന്യകാത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അതറിഞ്ഞാലും അനങ്ങാതിരിയ്ക്കാനേ നൊന്തു പെറ്റ തള്ളയ്ക്കും, ജന്മംനൽകിയ പിതാവിനും കഴിയൂ. കാരണം ആ മൂരിക്കുട്ടന്മാർ ദൈവത്തിന്റെ കുലിപ്പട്ടാളത്തിനു് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു് പാസ്പോർട്ടു് എഴുതുന്ന അമ്പാസിഡറന്മാരാണു്. പുരോഹിതന്മാർ!

ഡ്രൈവർ കണക്കുതീർത്തുപിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനെന്റെ കാർ വിലയ്ക്കുകൊടുത്തു. അതോടൊപ്പംതന്നെ മറെറാരുവില്പനയ്ക്കു് പരിപാടികൾ ഒരുക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. എന്റെ മനോഹരമായ ബംഗ്ലാവു്. അങ്ങിനെ അതും ഒരു കൊച്ചുവിലയ്ക്കു് തീറെഴുതി. അതിൽപ്പിന്നെ ഇന്നോളം അന്തിയുറങ്ങാൻ ഒരുസെൻറു് ഭൂമിയോ മൺമറയുവാൻ ആറടിമണ്ണോ എനിക്കില്ല. ഇന്നലെയോളം കടന്നുവന്ന പ്രശസ്തിയിലേക്കു് നിശ്ശബ്ദം നോക്കിനില്ക്കുകയാണു് ഞാൻ. കാറും ബംഗ്ലാവും വിറ്റവകയിൽ എനിക്കു കൈവന്ന ധനത്തിന്റെ ഭീമഭാഗം എന്റെ കടക്കാർ കൊണ്ടുപോയി. ഇനി എനിക്കുള്ളതു് രോഗം കൊണ്ടു തളർന്ന ഒരു ശരീരവും അഭിലാഷങ്ങളുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി തുടിച്ചുയരുന്ന ആശ്വാസമില്ലാത്ത ഒരു ഹൃദയവും മാത്രമാണു്. അതിനി ഒരിക്കലും ആശ്വാസം കണ്ടെത്തുമെന്നു് എനിക്കു് വിശ്വാസമില്ല. കാരണം

എന്നിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മഹാരോഗത്തിന്റെ ഭയങ്കരത ലോകമറിഞ്ഞാൽ—വേണ്ടാ എന്റെ വേദനിക്കുന്ന കഥ കേൾക്കാൻ ഉറക്കമിളച്ചു് ഈ പാറപ്പുറത്തു് എന്നോടൊപ്പം ചിലവഴിച്ച നിങ്ങൾതന്നെ എന്നെ വെറുക്കുന്ന നയനങ്ങളോടെ വീക്ഷിക്കും. എന്നാലും ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നില്ല. ഈ ദുനിയാവിൽ നിങ്ങളൊരാളെങ്കിലും എന്റെ ദയനീയവും സംഭവബഹുലവുമായ ഈ നാടുന്ന കഥ കേൾക്കുവാൻ സന്മനസ്സു പ്രദർശിപ്പിച്ചതിൽ എനിക്കു് സന്തോഷംമാത്രമേയുള്ളൂ. ഒരു സ്ത്രീയുടെ നാശത്തിന്റെ കഥ, തകർച്ച മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു് അതിലേയ്ക്കുതന്നെ നടന്നുപോയ ഒരു അറിവുകാരിയുടെ അവിവേകത്തിന്റെ കഥ, എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവസാനം ഒരു തെണ്ടിയെപ്പോലെ എനിക്കീപട്ടണത്തിൽ വരേണ്ടിവന്നു.

ജീവിതത്തിൽ ഇനി എനിക്കു് ഒരാശ മാത്രമേയുള്ളൂ. കഴിയുന്നതുംവേഗം ഈ ജീവിതം വലിച്ചെറിയണമെന്നു്. അതാ കേൾക്കുന്നു. മാരകമായ ആ ചൂളംവിളി. പുലർകാലതീവണ്ടി വടക്കോട്ടു പാഞ്ഞുപോവുകയാണു്. ഹോ! കണ്ണഞ്ചുന്തരമായ ആ ക്രവൽ നീണ്ടുനീണ്ടുപോവുകയാണു്. എന്തൊരു ശബ്ദം. ലോകംമുഴുവൻ ആ നാദത്തിൽ അമർന്നു നിശ്ശബ്ദമാകുന്നതുപോലെ! ഓ! മരണം ഒന്നുവേഗം വന്നിരുന്നെങ്കിൽ!

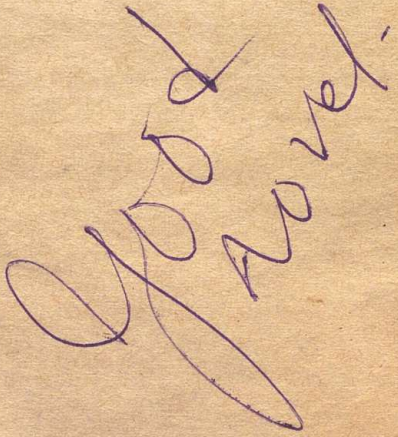
അവൾ കടലിന്റെ അപാരതയിലേക്കു് നോക്കിയിരുന്നു. അപ്പോൾ പൂവ്വച്ചക്രവാളത്തിലെ പുലരിയുടെ കിരണങ്ങൾ ആഴിപ്പരപ്പിലേക്കു് അല്പാല്പമായി കടന്നുവ

രുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതോടെ ഒരു നല്ല തണുത്തകാറ്റ് ഞങ്ങളെ തടവിക്കടന്നുപോയി. അതിന്റെ പ്രതിഫലനമെന്നോണം അലയാഴിപ്പരപ്പും ഒന്നു മൂരിനിവർത്തി ഉണർന്നു. അപ്പോഴും കുക്കുടം ക്രുകുന്നതിന്റെ ശബ്ദം മാരകമായി ഉയർന്നു.

പിന്നെ അവിടം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ആ ജീവിതനാടകത്തിലെ അവസാനരംഗം മാത്രമേ ഇനി നടക്കാനുള്ളൂ. മറ്റുള്ള എല്ലാ രംഗങ്ങളും തന്മയത്വമായി അഭിനയിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയുള്ളതു് അവസാനരംഗമാണു്. മരണംകൊതിക്കുന്ന നായികയുടെ അന്ത്യം. അപ്പോഴും അതുവഴി കടന്നുവന്ന കുളിർത്തെന്നലിനു് മരണത്തിന്റെ മണമുള്ളതുപോലെ എനിക്കു് തോന്നി. ആ മരണം മണക്കുന്ന കാറ്റു് നൈലോൺതങ്കത്തിന്റെ ജീവനുംകൊണ്ടു് പറന്നുപോകുമോ? അതോ കടലമ്മയുടെ വിരിമാറിൽ അവളുടെ വേദനിക്കുന്ന ആത്മാവു് വിലയം കൊള്ളുമോ? ഒന്നും നിജപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്ത വിധി നിർണ്ണായകമായ ഘട്ടം. ജീവനും മരണവുമായി ആ ആയിരംപാറയിൽ ഒരു മല്പിടിത്തം നടക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു് തോന്നി. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ അവളുടെ ശ്വസിച്ച ജഡം വൻമീനുകൾ കൊത്തിവിഴുങ്ങും. അതുമല്ലെങ്കിൽ, പട്ടണത്തിലെ തോട്ടികളുടെ പോത്തിൻവണ്ടികൾ ആ ശവശരീരത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ശ്മശാനത്തിലേയ്ക്കു് മന്ദം മന്ദം നീങ്ങും. മദ്യലഹരിയിൽ വണ്ടിക്കാരൻ നിൽനിന്നുമയരുന്ന താളമേളങ്ങളില്ലാത്ത ഗാനം ആ ശ്മശാ

നഘോഷയാത്രയിൽ ഭീകരമായി ഉയരും. അതു കേട്ടുനില്ക്കുന്ന ലോകം ഒരു തെണ്ടിയുടെ മരണവാർത്തയ്ക്കു് സ്ഥിരീകരണം നല്കും. അങ്ങിനെ ഒരു ജീവിതം തകർന്നടിയും!...

അതരത്തിലുള്ള ന്യൂക്ലിയർ വേദനിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളുമായി ചക്രവാളത്തിന്റെ അപാരതയിലേയ്ക്കു് നോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ പൂർവ്വാകാശക്കോണിൽ പുലരിയുടെ തുണ്ടു മേഘങ്ങൾ ചോരനിറംപൂണ്ടു് തുടുക്കുകയായിരുന്നു. അതുവരെ വെളിച്ചം പകർന്നുനിന്ന പ്രഭാതതാരകം മിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞിരുന്നു.

JAWAHAR SMARAK
KENDRA KUZHI
DIST. KANNUR

ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

നോവൽ

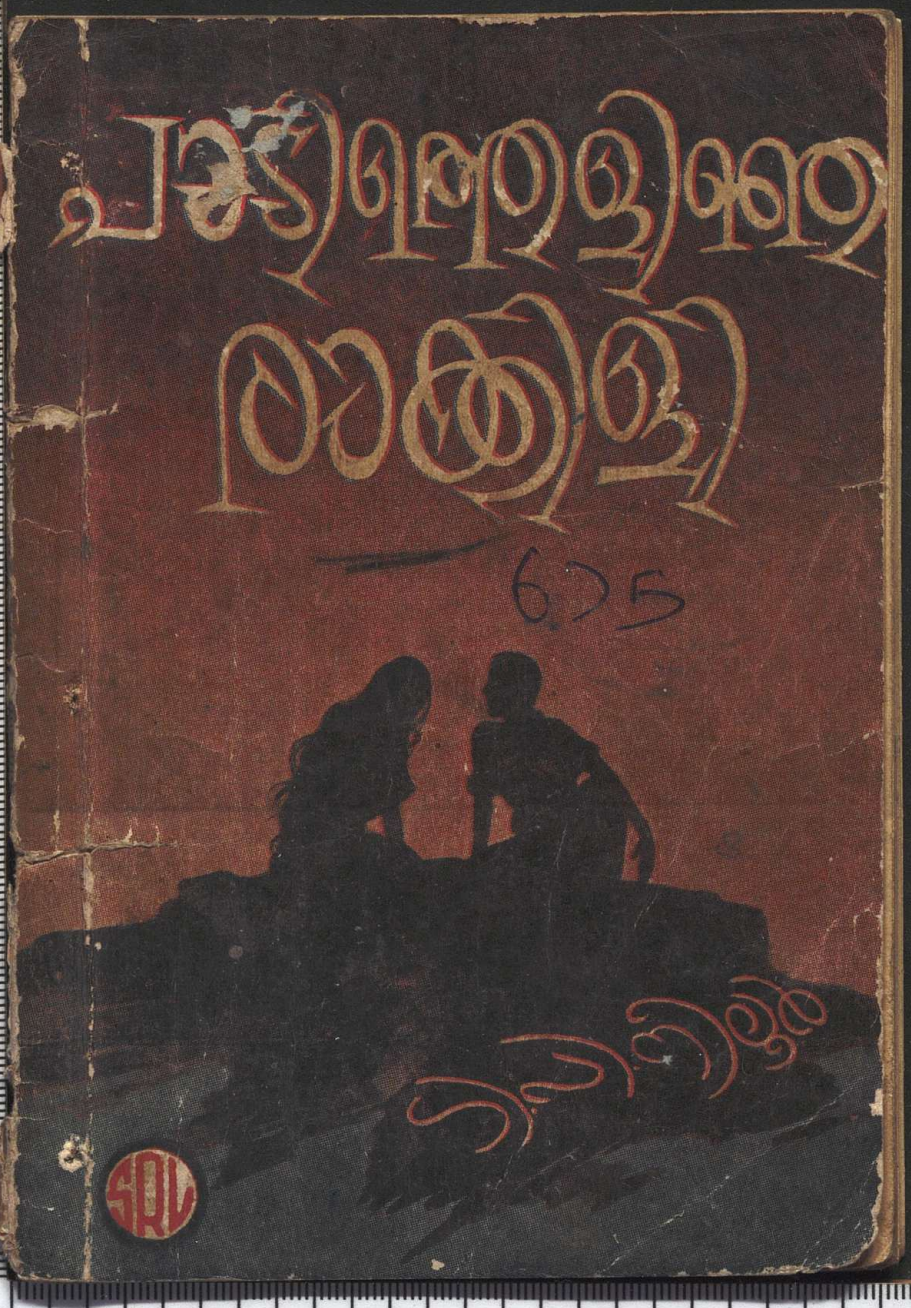
എന്റെ ശകുന്തള	മാടശ്ശേരി	4 50
ഒരുപെണ്ണും കുറേ മനുഷ്യരും-നീരാവിൽ ഇബ്രാഹിം		1 00
കൊലയാളി (ഡിറക്ടീവ്)	വി. എസ്. വായ്പൂർ	3 50
രസ്തരസംഘത്തിൽനിന്ന		
സിംഹാസനത്തിലേക്ക്	-കെ. പി ശങ്കരമേനോൻ	2 00
നളിനിയുടെ അന്തർധാനം	-M. R. നാരായണപിള്ള	1 50
നീലിമ—നീ (ഡിറക്ടീവ്)	സാജൻ കല്പറ	1 00
പാപിനാഥ കാരി	ടി	1 50
മുത്തുച്ചിപ്പി	ഏവൂർ സി. കെ	1 75
വെള്ളിപ്പൂക്കൾ	പടിയത്തു	1 50

ചെറുകഥകൾ

അക്ഷരത്തെറ്റും കോളാമ്പിപ്പൂക്കളും
പോൾ കോമ്പാറക്കരൻ 1 50
ഏട്ടത്തി കാത്തികേയൻ, ആലപ്പുഴ 1 50
ഒരുമുടി കയർ ടാറാപുരം സുകുമാരൻ 1 50
ഓട്ടോഗ്രാഫും നീലക്കണ്ണുകളും
എരുമേലി പരമേശ്വരൻപിള്ള 1 50
കടലാനകൾ ജോജ്ജ് നെല്ലായി 1 25
കാത്തിരിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ
പാപ്പനംകോട്ട പ്രഭാകരൻ 1 50
നിർവൃതിയും നെടുവീർപ്പും കന്നിൽ ജോജ്ജ് 1 75
പട്ടാളത്തിൽ വിജയൻ, കരോട്ട് 1 25
വടാമലരുകൾ ജി. രാജൻ. വഴുതക്കാട് 1 50
സുന്ദരമായനുണകൾ-ചന്ദ്രമംഗലം ജി. പ്രേമചന്ദ്രൻ 1 50

മാനേജർ,
ശ്രീരാമവിലാസം പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, കൊല്ലം.
ബ്രാഞ്ചുകൾ:—തിരുവനന്തപുരം, ആലപ്പുഴ, എറണാകുളം.

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org